
Devi Narayaniyam

देवीनारायणीयम्

Document Information

Text title : Devi Narayaniyam

File name : devInArAyaNIyam.itx

Category : devii, devI

Location : doc_devii

Author : Prof. Paleli Narayanan Namboothiri

Transliterated by : Ganga Raamachandran geetanjali@globalgurukulam at gmail

Proofread by : Ganga Raamachandran, PSA Easwaran

Latest update : September 25, 2020

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 6, 2022

sanskritdocuments.org

Devi Narayaniyam

દેવીનારાયણીયમ્

અનુક્રમણિકા

દશક:

- ૧ પ્રથમદશક: - દેવીમહિમા
- ૨ દ્વિતીયદશક: - હયગ્રીવકથા
- ૩ તૃતીયદશક: - મહાકાલ્યવતાર:
- ૪ ચતુર્થદશક: - મધુકૈટભવધ:
- ૫ પચ્ચમદશક: - સુદ્યુમ્નકથા
- ૬ ષષ્ઠદશક: - વ્યાસનારદસમાગમ:
- ૭ સપ્તમદશક: - શુકોત્પત્તિ:
- ૮ અષ્ટમદશક: - પરમજ્ઞાનોપદેશ:
- ૯ નવમદશક: - ભુવનેશ્વરીદર્શન:
- ૧૦ દશમદશક: - શક્તિપ્રદાનમ્
- ૧૧ એકાદશદશક: - બ્રહ્મનારદસંવાદ:
- ૧૨ દ્વાદશદશક: - ઉત્તથ્યજનનમ્
- ૧૩ ત્રયોદશદશક: - ઉત્તથ્યમહિમા
- ૧૪ ચતુર્દશદશક: - સુદર્શનકથા - ભરદ્વાજાશ્રમપ્રવેશમ્
- ૧૫ પચ્ચદશદશક: - સુદર્શનકથા - દેવીદર્શનમ્
- ૧૬ ષોડશદશક: - સુદર્શનવિવાહમ્
- ૧૭ સપ્તદશદશક: - સુદર્શનકોસલપ્રાપ્તિ:
- ૧૮ અષ્ટાદશદશક: - રામકથા
- ૧૯ એકોનવિંશદશક: - ભૂમ્યા: દુઃખમ્ ૧
- ૨૦ વિંશદશક: - દેવકીપુત્રવધં
- ૨૧ એકવિંશદશક: - નન્દસુતાવતાર:
- ૨૨ દ્વાવિંશદશક: - કૃષ્ણકથા
- ૨૩ ત્રયોવિંશદશક: - મહાલક્ષ્મ્યવતાર:

- २४ यतुर्विंशदशकः - मडिषासुरवधम् - द्वैवीस्तुतिः
 २५ पञ्चविंशदशकः - मडासरस्वत्यवतारः
 २६ षड्विंशदशकः - सुरथकथा
 २७ सप्तविंशदशकः - शताक्षयवतारः
 २८ अष्टाविंशदशकः - शङ्क्यवमानदोषः
 २९ ऐकोनत्रिंशदशकः - द्वैवीपीठोत्पत्तिः
 ३० त्रिंशदशकः - श्रीपार्वत्यवतारः
 ३१ ऐकत्रिंशदशकः - भ्रामर्यवतारः
 ३२ द्वात्रिंशदशकः - यक्षकथा
 ३३ त्रयस्त्रिंशदशकः - गौतमकथा
 ३४ यतुस्त्रिंशदशकः - गौतमशापः
 ३५ पञ्चत्रिंशदशकः - अनुग्रहवैचित्र्यम्
 ३६ षट्त्रिंशदशकः - मूलप्रकृतिमडिमा
 ३७ सप्तत्रिंशदशकः - विष्णुमहत्त्वम्
 ३८ अष्टात्रिंशदशकः - चित्तशुद्धिप्राधान्यम्
 ३९ ऐकोनचत्वारिंशदशकः - मणिद्वीपनिवासिनी
 ४० यत्वारिंशदशकः - प्रार्थना
 ४१ ऐकचत्वारिंशदशकः - प्रणामम्

१ प्रथमदशकः - द्वैवीमडिमा

यस्मिन्निदं यत इदं यद्विदं यदस्मात्

उत्तीर्णरूपमभिपश्यति यत्समस्तम् ।

नो दृश्यते य वयसां मनसश्च दूरे

यद्भाति याद्विमलसे प्रणामामि तस्मै ॥ १-१ ॥

न स्त्री पुमान् न सुरद्वैत्यनरादयो न

कलीबं न भूतमपि कर्मगुणाद्यश्च ।

भूमंस्त्वमेव सधनाद्यविकार्यनन्तं

सर्वं त्वया जगद्विदं विततं विभाति ॥ १-२ ॥

रूपं न तेऽपि बहुरूपभृदात्तशक्ति-

र्नाट्यं तनोषि नटवत्पलु विश्वरङ्गे ।

वर्षाणि ते सरसनाट्यकवाविलीना

ભક્તા અહો સહૃદયા ક્ષણવન્નયન્તિ ॥ ૧-૩ ॥

રૂપાનુસારિ ખલુ નામ તતો ભુઘૈસ્ત્વં

દેવીતિ દેવ ઇતિ ચાસિ નિગદમાના ।

દેવ્યાં ત્વયીર્યસ ઉમા કમલાડથ વાગ્ વા

દેવે તુ ષણ્મુખ ઉમાપતિરચ્યુતો વા ॥ ૧-૪ ॥

ત્વં બ્રહ્મ શક્તિરપિ ધાતૃરમેશરુદ્રૈઃ

બ્રહ્માણ્ડસર્ગપરિપાલનસંહૃતીશ્ચ ।

રાણીવ કારયસિ સુભુ નિજાણાયૈવ

ભક્તેષ્વનન્યશરણેષુ કૃપાવતી ચ ॥ ૧-૫ ॥

માતા કરોતિ તનયસ્ય કૃતે શુભાનિ

કર્માણિ તસ્ય પતને ભૃશમેતિ દુઃખમ્ ।

વૃદ્ધૌ સુખં ચ તવ કર્મ ન નાપિ દુઃખં

ત્વં હ્યેવ કર્મફલદા જગતાં વિધાત્રી ॥ ૧-૬ ॥

સર્વત્ર વર્ષસિ દયામત એવ વૃષ્ટયા

સિક્તઃ સુભીજ ઇવ વૃદ્ધિમુપૈતિ ભક્તઃ ।

દુર્ભીજવદ્વ્રજતિ નાશમભક્ત એવ

ત્વં નિર્ઘૃણા ન વિષમા ન ચ લોકમાતઃ ॥ ૧-૭ ॥

સર્વોપરીશ્ચરિ વિભાતિ સુધાસમુદ્ર-

સ્તન્મધ્યતઃ પરિવૃતે વિવિઘૈઃ સુદુર્ગૈઃ ।

છત્રાયિતે ત્રિજગતાં ભવતી મણિદ્વી-

પાખ્યે શિવે નિજપદે હસિતાનનાડડસ્તે ॥ ૧-૮ ॥

યસ્તે પુમાનભિદધાતિ મહત્ત્વમુચ્ચૈ-

ર્યો નામ ગાયતિ શ્ૃણોતિ ચ તે વિલજ્જઃ ।

યશ્ચાતનોતિ ભૃશમાત્મનિવેદનં તે

સ સ્વાન્યધાનિ વિધુનોતિ યથા તમોડર્કઃ ॥ ૧-૯ ॥

ત્વાં નિર્ગુણાં ચ સગુણાં ચ પુમાન્ વિરક્તો

જાનાતિ કિઞ્ચિદપિ નો વિષયેષુ સક્તઃ ।

જ્ઞેયા ભવ ત્વમિહ મે ભવતાપહન્ત્રી

ભક્તિં દદસ્ય વરદે પરિપાહિ માં ત્વમ્ ॥ ૧-૧૦ ॥

२ द्वितीयदशकः - उयग्रीवकथा

रणेषु दैत्येषु उत्तरेषु देवाः पुरा प्रलुष्टाः सलदातृशर्वाः ।
 धियक्ष्वो यज्ञपतिं विनीताः प्रपेदिरे विषशुभनन्तवीर्यम् ॥ २-१ ॥
 दृष्ट्वा य निद्रावशगं प्रभुं तमधिजययापात्रसमर्पितास्यम् ।
 आश्चर्यमापुर्विबुधा न कोऽपि प्राबोधयत्तं भलु पापभीत्या ॥ २-२ ॥
 उरेस्तदानीमजसृष्टवभ्या मुभार्पणाकुञ्चितयापमौर्वी ।
 भग्ना धनुश्चार्यवमाप सद्यस्तेनाभवत्सोऽपि निकृत्तकण्ठः ॥ २-३ ॥
 कायाच्छिरस्तूपतितं मुरारेः पश्यत्सु देवेषु पपात सिन्धौ ।
 येतः सुराणां कदने निमग्नं ङाढेति शब्दः सुमडानभूय्य ॥ २-४ ॥
 किमत्र कृत्यं पतिते उरौ नः कुर्मः कथं वेति मिथो ब्रुवाणान् ।
 देवान् विधाताऽऽल भवेन्न कार्यमकारणं दैवमडो बलीयः ॥ २-५ ॥
 ध्यायेत देवीं करुणार्द्रचित्तां ब्रह्माण्डसृष्ट्यादिकलेतुभूताम् ।
 सर्वाणि कार्याणि विधास्यते नः सा सर्वशक्ता सगुणाऽगुणा य ॥ २-६ ॥
 धृत्युषुषुः प्रेरणया विधातुस्त्वामेव वेदा नुनुवुः सुराश्च ।
 द्विवि स्थिता देवगणांस्त्वमात्थ भद्रं भवेद्भो हरिणैर्दृशेन ॥ २-७ ॥
 दैत्यो उयग्रीव इति प्रसिद्धो मयैव दत्तेन वरेण वीरः ।
 वेदान् मुनींश्चापि उयास्यमात्रवध्यो भृशं पीडयति प्रभावात् ॥ २-८ ॥
 दैवेन कृतं हरिशीर्षमद्य संयोजयतां वाजिशिरोऽस्य काये ।
 ततो उयग्रीवतया मुरारिर्द्वैत्यं उयग्रीवमरं निडन्ता ॥ २-९ ॥
 त्वमेवमुक्त्वा सदयं तिरोधास्त्वष्ट्रा कबन्धेऽश्वशिरो मुरारेः ।
 संयोजितं पश्यति देवसङ्घे उयाननः श्रीहरिरुत्थितोऽभूत् ॥ २-१० ॥
 दैत्यं उयग्रीवमडन् उयास्यो रणे मुरारिस्त्वदनुग्रहेण ।
 सदा जगन्मङ्गलदे त्वदीयाः पतन्तु मे मूर्ध्नि कृपाकटाक्षाः ॥ २-११ ॥

३ तृतीयदशकः - मडाकाव्यवतारः

जगत्सु सर्वेषु पुरा विलीनेष्वेकार्णवे शेषतनौ प्रसुमे ।

હરૌ સુરારી મધુકૈટભાપ્યૌ મહાબલાવપ્સુ વિજહ્નુતુર્દ્વૌ ॥ ૩-૧ ॥

સમાઃ સહસ્રં યતચિત્તવૃત્તી વાગ્બીજમન્નં વરદે જપન્તૌ ।

પ્રસાદિતાયા અસુરૌ ભવત્યાઃ સ્વચ્છન્દમૃત્યુત્વમવાપતુસ્તૌ ॥ ૩-૨ ॥

એકામ્બુઘૌ તૌ તરલોર્મિમાલે નિમજ્જનોન્મજ્જનકેલિલોલૌ ।

યદ્દૃચ્છયા વીક્ષિતમબ્જયોનિં રણોત્સુકાવૃચતુરિદ્ધગર્વૌ ॥ ૩-૩ ॥

પદ્માસનં વીરવરોપભોગ્યં ન ભીરુભોગ્યં ન વરાકભોગ્યમ્ ।

મુચ્ચેદમઘૈવ ન યાસિ ચેત્ત્વં પ્રદર્શયિ સ્વં યુધિ શૌર્યવત્ત્વમ્ ॥ ૩-૪ ॥

ઇદં સમાકર્ણ્ય ભયાદ્વિરિગ્ચઃ સુષુમિનિષ્પન્દમમોઘશક્તિમ્ ।

પ્રબોધનાર્થં હરિમિદ્ધભક્ત્યા તુષ્ટાવ નૈવાચલદમ્બુજાક્ષઃ ॥ ૩-૫ ॥

અસ્પન્દતા ત્વસ્ય કયાપિ શક્ત્યા કૃતેતિ મત્વા મતિમાન્ વિરિગ્ચઃ ।

પ્રબોધયૈનં હરિમેવમુક્ત્યા સ્તોત્રૈર્વિચિત્રૈર્ભવતીમનૌષીત્ ॥ ૩-૬ ॥

નુતિપ્રસન્નાડબ્જભવસ્ય તૂર્ણાં નિઃસૃત્ય વિષ્ણોઃ સકલાડ્ગતસ્ત્વમ્ ।

દિવિ સ્થિતા તત્ક્ષણમેવ દેવો નિદ્રાવિમુક્તો હરિરુત્થિતોડભૂત્ ॥ ૩-૭ ॥

અથૈષ ભીતં મધુકૈટભાભ્યાં વિરિગ્ચમાલોક્ય હરિર્જગાદ ।

અલં ભયેનાહમિમૌ સુરારી હન્તાસ્મિ શીઘ્રં સમરેડત્ર પશ્ય ॥ ૩-૮ ॥

એવં હરૌ વક્તરિ તત્ર દૈત્યૌ રણોત્સુકૌ પ્રાપ્તુરિદ્ધગર્વૌ ।

તયોરવિહ્ણાય બલં મુરારિર્ચુદ્ધોઘતોડભૂદ્જરક્ષણાર્થમ્ ॥ ૩-૯ ॥

બિભેમિ રાગાદિમહારિપુત્યો જેતું યતિષ્ઠેડહમિમાન્ સુશક્તાન્ ।

તદર્થશક્તિં મમ દેહિ નિત્યં નિદ્રાલસો મા ચ ભવાનિ માતઃ ॥ ૩-૧૦ ॥

૪ ચતુર્થદશકઃ - મધુકૈટભવઘઃ

ત્વં તામસી સુમરમાઘવાડ્ગજા શ્યામા રુચા મોહનતામ્રલોચના ।

એકાણ્વિ ધોરરણોત્સુકાન્ હરિ દૈત્યૌ ચ તૌ સ્મેરમુખી સમૈક્ષથાઃ ॥ ૪-૧ ॥

પશ્યત્યજે બાહુરણં મુરારિણા કૃત્વા મધુઃ શ્રાન્તિમવાપ સત્વરમ્ ।

અભ્યેત્ય યુદ્ધં કુરુતે સ્મ કૈટભઃ શ્રાન્તે ચ તસ્મિન્નકૃતાહવં મધુઃ ॥ ૪-૨ ॥

એવં મુહુઃ સડ્ગરવિશ્રમાવુભૌ પર્યાયતો વર્ષસહસ્રપચ્ચકમ્ ।

ગ્લાનિં વિના ચક્રતુરચ્યુતઃ કલમાદ્ધિશ્રાન્તિમિચ્છન્નસુરૌ જગાદ તૌ ॥ ૪-૩ ॥

श्रान्तेन भीतेन च बालकेन च प्रभुः पुमानैव करोति संयुगम् ।
 मध्येरणं द्वौ कृतविश्रमौ युवामेकः करोम्येव निरन्तराडवम् ॥ ४-४ ॥
 ज्ञात्वा हरिं श्रान्तमुभौ विदूरतः सन्तस्थतुर्विश्रमसौभ्यवांस्ततः ।
 त्वामेव तुष्टाव कृपातरङ्गिणीं सर्वेश्वरीं दैत्यजयाय माधवः ॥ ४-५ ॥
 देवि प्रसीदेष रणे जितोऽस्म्यहं दैत्यद्वयेनाब्जभवं जिघांसुना ।
 सर्वं कटाक्षैस्तव साध्यमत्र मां रक्षेति वक्तारमभाषथा हरिम् ॥ ४-६ ॥
 युद्धं कुरु त्वं जडि तौ मया भृशं सम्मोहितौ वङ्कदृशेत्ययं त्वया ।
 सञ्चोदितो लृष्टमना मडाएवि तस्थौ रणायाययतुश्च दानवौ ॥ ४-७ ॥
 भूयोऽपि कुर्वन् रणमश्रुतो हसन् कामातुरौ ते मुष्पन्नदर्शनात् ।
 तावाह तुष्टोऽस्म्यतुलौ रणे युवां दद्याम्यहं वां वरमेष वाञ्छितम् ॥ ४-८ ॥
 तावूयतुर्विद्धि हरे न याचकावावां दद्यावस्तव वाञ्छितं वरम् ।
 नासत्यवायौ स्व एतीरितो हरिस्त्वां संस्मरन् शत्रुजिगीषयाऽब्रवीत् ॥ ४-९ ॥
 मध्यं वरं यच्छतमद्य मे यतो वध्यौ युवां स्यातमितीरितावुभौ ।
 दृष्ट्वाऽप्सु लीनं सकलं समूयतुस्त्वं सत्यवाङ्-नौ जडि निर्जले स्थले ॥ ४-१० ॥
 अस्त्वेवमित्यादृतवाऽमुदा हरिः स्वोरौ पृथावुन्नमिते जलोपरि ।
 कृत्वाऽरिणा तच्छिरसी तदाऽच्छिनत्स्वयच्छन्दमृत्यू तव मायया हतौ ॥ ४-११ ॥
 द्वेषश्च रागश्च सदा ममाग्निडे दैत्यौ हृदि स्तोऽत्र विवेकमाधवः ।
 आभ्यां करोत्येव रणं जयत्वयं तुभ्यं मडाकालि नमः प्रसीद मे ॥ ४-१२ ॥

५ पञ्चमदशकः - सुदुम्भकथा

जाता सुतेला मनुसप्तमस्य संप्रार्थितोऽनेन मुनिर्वसिष्ठः ।
 शम्भोः कटाक्षेण सुतां कुमारं यङ्के स कालेन बभूव राजा ॥ ५-१ ॥
 सुदुम्भनामा मृगयाविडारी गतो लयाउठ एलावृतं सः ।
 स्त्रीत्वं पुनः प्राप्य सुतं डिमांशोर्वप्रे पतिं पुत्रमसूत यैषा ॥ ५-२ ॥
 न्यवेद्यत्सा गुरवे वसिष्ठायैषा कदाचिन्निजपुंस्त्वकामम् ।
 तत्साधनार्थं उरमेव दध्यौ मुनिः प्रसन्नस्तमुवाच शम्भुः ॥ ५-३ ॥
 एलावृतं मा पुरुषः प्रयातु प्रयाति येत्सोऽस्त्वबला तदैव ।
 अयं मया निश्चितमेव सौम्य गौर्याः प्रसादाय भवान् प्रियो मे ॥ ५-४ ॥

ન પક્ષભેદોઽત્ર મમાસ્તિ ગૌરી ભવાંશ્ચ તૃમૌ ભવતાં મદીયૌ ।
 ઇતઃ પરં તસ્ય મનોરપત્યં માસં પુમાન્ સ્યાદ્દનિતા ચ માસમ્ ॥ ૫-૫ ॥
 એવં શિવોક્તેન મનોરપત્યં લબ્ધ્વા ચ પુંસ્ત્વં ધરણીં શશાસ ।
 સ્ત્રીત્વે ચ હર્ષ્યેષુ નિનાય કાલં જનો ન ચૈનં નૃપમભ્યનન્દત્ ॥ ૫-૬ ॥
 પુરુરવસ્યાત્મસુતેર્પથિત્વા રાજ્યં વિરક્તો વનમેત્ય ભૂપઃ ।
 શ્રીનારદાલ્લભ્યનવાર્ણમન્ત્રો ભક્ત્યા સ દધ્યૌ ભવતાશિણીં ત્વામ્ ॥ ૫-૭ ॥
 સિંહાધિરૂઢામરુણાબ્જનેત્રાં ત્વાં સુપ્રસન્નામભિવીક્ષ્ય નત્વા ।
 સ્તુત્વા ચ ભક્ત્યા સ્થિરપુંસ્ત્વમેષ લેભેઽથ સાયુજ્યમવાપ યાન્તે ॥ ૫-૮ ॥
 શૌર્યં ન વીર્યં ન ચ પૌરુષં મે નૈવાસ્તિ ચ સ્ત્રીસહજા તિતિક્ષા ।
 મૂઢો ન જાનામ્યશુભં શુભં ચ દેયં ત્વયા મે શુભમેવ માતઃ ॥ ૫-૯ ॥
 પશ્યાનિ માતઃ પ્રવરાન્ગુરુંસ્તે કારુણ્યતો માં સુપથા નયન્તુ ।
 સત્સન્ડગસમ્ભાવિતચિત્તવૃત્તિર્ભવાનિ તે દેવિ નમઃ પ્રસીદ ॥ ૫-૧૦ ॥

૬ ષષ્ટદશકઃ - વ્યાસનારદસમાગમઃ

ત્વદિચ્છયા દેવિ પુલસ્ત્યવાયા પરાશરાદ્વિષ્ણુપુરાણકર્તુઃ ।
 મુનેર્હરિલોકહિતાય દીપાદયથા પ્રદીપોઽજનિ કૃષ્ણનામા ॥ ૬-૧ ॥
 વેદં ચતુર્ધા વ્યદધત્સ કૃષ્ણદ્વૈપાયનો વ્યાસ ઇતિ પ્રસિદ્ધઃ ।
 વેદાન્તસૂત્રાણિ પુરાણજાલં મહેતિહાસં ચ મહાંશ્ચકાર ॥ ૬-૨ ॥
 તપઃ પ્રવૃત્તઃ કલવિકુપોતં માત્રા સ સંલાલિતમાશ્રમાન્તે ।
 પશ્યન્નધન્યામનપત્યતાં સ્વાં સપુત્રભાગ્યાતિશયં ચ દધ્યૌ ॥ ૬-૩ ॥
 સત્પુત્રલાભાય તપશ્ચિકીર્ષુસ્તીવ્રં મહામેરુસમીપમેત્ય ।
 આરાધનીયઃ ક ઇતિ ક્ષણં સ ચિન્તાઽઽતુરો લોકગુરુઃ સ્થિતોઽભૂત્ ॥ ૬-૪ ॥
 શ્રીનારદસ્તત્ર સમાગતસ્ત્વત્કૃપાકટાક્ષાકુરવન્મહર્ષિઃ ।
 અર્ધ્યાદિસમ્પૂજિત આસનસ્થો વ્યાસેન પૃષ્ઠઃ પ્રહસન્નિવાહ ॥ ૬-૫ ॥
 હિં ચિન્તયા કૃષ્ણ ભજસ્વ દેવીં કૃપાવતી વાચ્છિતદાનદક્ષા ।
 અહેતુરેષા ખલુ સર્વહેતુર્નિરસ્તસામ્યાતિશયા નિરીહા ॥ ૬-૬ ॥
 સૈષા મહાશક્તિરિતિ પ્રસિદ્ધા યદાજ્ઞયા બ્રહ્મરમેશરુદ્રાઃ ।

ब्रह्माण्डसर्गस्थितिसंलृतीश्च कुर्वन्ति काले न य ते स्वतन्त्राः ॥ ६-७ ॥

यस्याश्च ते शक्तिभिरेव सर्वकर्माणि कुर्वन्ति सुरासुराद्याः ।

मर्त्या मृगाः कृष्ण पतत्रिणश्च शक्तेर्विधेयाः ङ षडाविधेयः ॥ ६-८ ॥

प्रत्यक्षमुष्यैर्न य सा प्रमाणाज्ञैर्ज्ञेया तपोभिः ङडिनैर्द्रतैश्च ।

न वेदशास्त्राध्ययनेन यापि भक्त्यैव जानाति पुमान् मलेशीम् ॥ ६-९ ॥

तामेव भक्त्या सततं भजस्व सर्वार्थदां कृष्ण तवास्तु भद्रम् ।

धृत्ययुषि ब्रह्मसुते गते स व्यासस्तपोऽर्थं गिरिमारुरोऽङ्ग ॥ ६-१० ॥

षडास्मि पर्याङ्कुलयित्तवृत्तिर्गुरुं न पश्यामि भदत्तं य ।

सन्मार्गतो मां नय विश्वमातः प्रसीद मे त्वां शरणं व्रजामि ॥ ६-११ ॥

७ सप्तमदशकः - शुकोत्पत्तिः

कृष्णस्थ तस्थारणितः शुकाप्यस्तव प्रसादादजनिष्ट पुत्रः ।

लृष्टो मुनिर्भङ्गलकर्म यङ्के तत्रादितेया ववृषुः सुमानि ॥ ७-१ ॥

केयिज्जगुः केयन वाद्यधोषं यङ्कुश्च नाडे ननृतुः स्त्रियश्च ।

वायुर्ववौ स्पर्शासुभः सुगन्धः शुकोद्भवे सर्वजनाः प्रलृष्टाः ॥ ७-२ ॥

बालः स सद्यो ववृधे सुयेताः बृहस्पतेरात्तसमस्तविधः ।

दत्त्वा विनीतो गुरुदक्षिणां य प्रत्यागतो लर्षयति स्म तातम् ॥ ७-३ ॥

युवानमेकान्ततपःप्रवृत्तं व्यासः ङदायिच्छुङ्कमेवमूये ।

वेदांश्च शास्त्राणि य वेत्सि पुत्र कृत्वा विवाङ्गं भव सद्गुणस्थः ॥ ७-४ ॥

सर्वाश्रमाणां ङवयो विशिष्टा गृडाश्रमं श्रेष्ठतरं वदन्ति ।

तमाश्रितस्तिष्ठति लोक श्रेष्ठ यजस्व देवान् विधिवत्पितृभ्यः ॥ ७-५ ॥

तवास्तु सत्पुत्र ऋणादङ्गं य मुख्येय मां त्वं सुम्भिनं कुरुष्व ।

पुत्रः सुभायात्र परत्र य स्यात्त्वां पुत्र तीव्रैरलभे तपोभिः ॥ ७-६ ॥

ङिञ्च प्रमाथीनि सदेन्द्रियाणि लरन्ति यित्तं प्रसभं नरस्य ।

पश्यन् पिता मे जननीं तपस्वी पराशरोऽपि स्मरमोडितोऽभूत् ॥ ७-७ ॥

य आश्रमादाश्रममेति तत्तत्कर्माणि कुर्वन् स सुभी सदा स्यात् ।

गृडाश्रमो नैव य बन्धुतेतुस्त्वया य धीमन् ङियतां विवाङ्गः ॥ ७-८ ॥

अेव ङुवाणोऽपि शुङ्क विवाडाधसङ्गतमाज्ञाय पितेव रागी ।
 पुराणकर्ता य जगद्गुरुः स मायानिमग्नोऽश्रुविलोचनोऽभूत् ॥ ७-९ ॥
 भोगेषु मे निस्पृहताऽस्तु मातः प्रलोभितो मा करवाणि पापम् ।
 मा बाधतां मां तव देवि माया मायाधिनाथे सततं नमस्ते ॥ ७-१० ॥

८ अष्टमःशतकः - परमज्ञानोपदेशः

अथाह कृष्णः शृणु चिन्तयाऽलं गृह्यमस्ते न य बन्धकृत्यात् ।
 बन्धस्य मुक्तेश्च मनो हि उतेर्भनोजयार्थं भज विश्वधारीम् ॥ ८-१ ॥
 यस्याः प्रसादे सकलं समस्तं यदप्रसादे विह्वलं समस्तम् ।
 माडात्प्रमस्या विदितं जगत्सु मया कृतं भागवतं शृणु त्वम् ॥ ८-२ ॥
 विषगुर्जगत्येकसमुद्वलीने बालः शयानो वटपत्र ऐकः ।
 स्वबालतातेतुवियारमग्नः शुश्राव काम्यशरीरिवायम् ॥ ८-३ ॥
 सनातनं सत्यमहं मदन्यत्सत्यं न य स्यादहमेव सर्वम् ।
 श्रुत्वेदमुन्मीलितदृष्टिरेष स्मिताननां त्वां जननीं ददृश ॥ ८-४ ॥
 यतुर्भुजा शङ्खगदाशिपद्मधरा कृपाधैः सह शक्तिजालैः ।
 स्थिता जलोपर्यमलाम्बरा त्वं प्रहृष्टचित्तं हरिमेवमात्थ ॥ ८-५ ॥
 किं विस्मयेनाच्युत विस्मृताऽहं त्वया पराशक्तिमहाप्रभावात् ।
 सा निर्गुणा वाङ्मनसोरगम्या मां सात्त्विकीं शक्तिमवेहि लक्ष्मीम् ॥ ८-६ ॥
 श्रुतस्त्वया यस्त्वशरीरिशब्दो हिताय ते देव तथा स उक्तः ।
 अयं हि सर्वश्रुतिशास्त्रसारो मा विस्मरेमं हृदि रक्षाणीयम् ॥ ८-७ ॥
 नातः परं ज्ञेयमवेहि किञ्चित्प्रियोऽसि देव्याः शृणु मे वयस्त्वम् ।
 त्वन्नाभिपद्माद्द्रुडिणो भवेत्स कर्ता जगत्यालय तत्समस्तम् ॥ ८-८ ॥
 भूमध्यतः पद्मभवस्य कोपाद्द्रो भविष्यन् सकलं हरेय्य ।
 देवीं सदा संस्मर तेऽस्तु भद्रमेवं निगदाशु तिरोधधाय ॥ ८-९ ॥
 हरेरिदं ज्ञानमजस्य लब्धमजगत्सुरर्षेश्च ततो ममापि ।
 मया त्विदं विस्तरतः सुतोक्तं यत्सूरयो भागवतं वदन्ति ॥ ८-१० ॥
 देव्या महुत्वं भलु वार्यतेऽत्र यद्भक्तिमाप्तस्य गृहे न बन्धः ।
 यद्भक्तिहीनस्त्वगृहेऽपि बद्धो राजाऽपि मुक्तो जनको गृहस्थः ॥ ८-११ ॥

विदेडराजं तमवाप्य पृष्ठा स्वधर्मशङ्काः परिहृत्य धीरः ।
 हृलेष्वसक्तः कुरु कर्म तेन कर्मक्षयः स्यात्तव भद्रमस्तु ॥ ८-१२ ॥
 श्रुत्वेति सद्यः शुक्र आश्रमात्स प्रस्थाय वैदेडपुरं समेत्य ।
 प्रत्युद्धतः सर्वजनैर्नृपाय न्यवेद्यत्स्वागमनस्य डेतुम् ॥ ८-१३ ॥
 गृहस्थधर्मस्य मडत्त्वमस्माद्विज्ञाय धीमान् स शुको निवृत्तः ।
 पित्राश्रमं प्राप्य सुतां पितृणां व्यासोऽतिहृष्टे गृहिणीं यकार ॥ ८-१४ ॥
 उत्पाद्य पुत्रांश्चतुरः सुतां य गृहस्थधर्मान् विधिनाऽऽयत्नः सः ।
 प्रदाय यैनां मुनयेऽण्डाय बभूव काले कृतसर्वकृत्यः ॥ ८-१५ ॥
 डिवाऽऽश्रमं तातमपीशशैलशृङ्गे तपस्वी सडसोत्पत्तन् षे ।
 बभौ स भास्वानिव तद्वियोगभिन्नं शिवो व्यासमसान्त्वयथ्य ॥ ८-१६ ॥
 सर्वत्र शङ्काकुलमेव चित्तं ममेड विक्षिप्तमधीरमार्तम् ।
 कर्तव्यमूढोऽस्मि सदा शिवे मां धीरं कुरु त्वं वरदे नमस्ते ॥ ८-१७ ॥

८ नवमदशकः - भुवनेश्वरीदर्शनः

अेकाण्विऽस्मिन् जगति प्रलीने दैत्यौ हरिर्भ्रमवधोधतौ तौ ।
 जधान देवि त्वदनुगडेण त्वद्विच्छयैवागमदत्र रुद्रः ॥ ८-१ ॥
 अेको विमानस्तरसाऽऽगतः भात्रिमूर्त्यविज्ञातगतिस्त्वदीयः ।
 त्वत्प्रेरिता आरुरुडुस्तमेते स योत्पत्तन् व्योम्नि यथार शीघ्रम् ॥ ८-२ ॥
 वैमानिकाश्चोद्धतयः सशङ्कं द्रिवं सपभोद्भवसत्यलोकम् ।
 सरुद्रकैलासममी सविषगुवैकुण्ठमध्युत्पुलका अपश्यन् ॥ ८-३ ॥
 अदृष्टपूर्वान्तितरांस्त्रिमूर्तीन् स्थानानि तेषामपि दृष्टवन्तः ।
 त्रिमूर्तयस्ते य विमोडमापुः प्राप्नो विमानश्च सुधासमुद्रम् ॥ ८-४ ॥
 त्वदृष्टलतालोततरङ्गमालं त्वदीयमन्दस्मितयारुहेनम् ।
 त्वन्मञ्जुमञ्जोरमृदुस्वनाढ्यं त्वत्पादयुगमोपमसौष्यदं य ॥ ८-५ ॥
 तन्मध्यतस्ते ददृशुर्विचित्रप्राकारनानानुलतापरीतम् ।
 स्थानं मणिद्वीपमदृष्टपूर्वं क्माच्छिवे त्वां य सप्तीसमेताम् ॥ ८-६ ॥
 ज्ञात्वा द्रुतं त्वां हरिराड दातस्त्रिनेत्र धन्या वयमद्य नूनम् ।

સુધાસમુદ્રોડયમનલ્પપુણ્યૈઃ પ્રાપ્યા જગન્માતૃનિવાસભૂમિઃ ॥ ૯-૭ ॥

સા દૃશ્યતે રાગિજનૈરદૃશ્યા મગ્ધે નિષણ્ણા બહુશક્તિયુક્તા ।

એષૈવ દૃક્ સર્વમિદં ચ દૃશ્યમહેતુરેષા ખલુ સર્વહેતુઃ ॥ ૯-૮ ॥

બાલઃ શયાનો વટપત્ર એક એકાર્ણવેડપશ્યમિમાં સ્મિતાસ્યામ્ ।

યથૈવ માત્રા પરિલાલિતોડહમેનાં સમસ્તાર્તિહરાં વ્રજેમ ॥ ૯-૯ ॥

રુઘ્યામહે દ્વારિ યદિ સ્તુવામસ્તત્ર સ્થિતા એવ વયં મહેશીમ્ ।

ઇત્યચ્યુતેનાભિહિતે વિમાનસ્ત્વદ્ગોપુરદ્વારમવાપ દેવિ ॥ ૯-૧૦ ॥

આયામ્યહં ચિત્તનિરોધરૂપવિમાનતસ્તે પદમદ્વિતીયમ્ ।

ન કેનચિદ્બ્રહ્મગતો ભવાનિ ત્વામેવ માતઃ શરણં વ્રજામિ ॥ ૯-૧૧ ॥

૧૦ દશમદશકઃ - શક્તિપ્રદાનમ્

તતો વિમાનાદજવિષ્ણુરુદ્રાસ્ત્વદ્ગોપુરદ્વાર્યવરુહ્ય સઘઃ ।

સ્ત્રિયઃ કૃતા દેવિ તવેચ્છયૈવ સવિસ્મયાસ્ત્વન્નિકટં સમીયુઃ ॥ ૧૦-૧ ॥

કૃતપ્રણામાસ્તવ પાદયુગ્મનખેષુ વિશ્વં પ્રતિબિમ્બિતં તે ।

વિલોક્ય સાશ્ચર્યમમોઘવાગ્ભિઃ પૃથક્પૃથક્ તુષ્ટુવુરમ્બિકે ત્વામ્ ॥ ૧૦-૨ ॥

નુતિપ્રસન્ના નિજસર્ગશક્તિં મહાસરસ્વત્યભિધામજાય ।

રક્ષાર્થશક્તિં હરયે મહાલક્ષ્યાપ્યાં ચ લીલાનિરતે દદાથ ॥ ૧૦-૩ ॥

ગૌરીં મહાકાલ્યભિધાં ચ દત્વા સંહારશક્તિં ગિરિશાય માતઃ ।

નવાક્ષરં મન્ત્રમુદીરયન્તી બદ્ધાઞ્જલીંસ્તાન્ સ્મિતપૂર્વમાત્ય ॥ ૧૦-૪ ॥

બ્રહ્મન્ હરે રુદ્ર મદીયશક્તિત્રયેણ દત્તેન સુખં ભવન્તઃ ।

બ્રહ્માણ્ડસર્ગસ્થિતિસંહૃતીશ્ચ કુર્વન્તુ મે શાસનયા વિનીતાઃ ॥ ૧૦-૫ ॥

માન્યા ભવદ્ભિઃ ખલુ શક્તયો મે સ્યાચ્છક્તિહીનં સકલં વિનિન્ધમ્ ।

સ્મરેત માં સન્તતમેવમુક્ત્વા પ્રસ્થાપયામાસિથ તાંસ્ત્રિમૂર્તીન્ ॥ ૧૦-૬ ॥

નત્વા ત્રયસ્તે ભવતીં નિવૃત્તાઃ પુંસ્ત્વં ગતા આરુરુહુર્વિમાનમ્ ।

સઘસ્તિરોધાઃ સ સુધાસમુદ્રો દ્વીપો વિમાનશ્ચ તિરોબભૂવુઃ ॥ ૧૦-૭ ॥

એકાર્ણવિ પદ્મજસન્નિઘૌ ચ હતાસુરે તે ખલુ તસ્થિવાંસઃ ।

દૃષ્ટં નુ સત્યં કિમુ બુદ્ધિમોહઃ સ્વપ્નો નુ કિં વેતિ ચ ન વ્યજાનન્ ॥ ૧૦-૮ ॥

ततस्त्रयस्ते भवु सत्यलोकवैकुण्ठकैलासकृताधिवासाः ।
 ब्रह्माण्डसृष्ट्यादिषु दत्तचित्तास्त्वां सर्वशक्तमभजन्त देवि ॥ १०-८ ॥
 सुधासमुद्रं तरलोर्मिमावं स्थानं मणिद्वीपमनोपमं ते ।
 मञ्चे निषाण्डां भवतीं य चित्ते पश्यानि ते देवि नमः प्रसीद ॥ १०-१० ॥

११ ऐकादशदशकः - ब्रह्मनारदसंवादः

श्रीनारदः पद्मजमेकदाऽऽल पितस्त्वया सृष्टमिदं जगत्किम् ।
 किं विष्णुना वा गिरिशेन वा किमकर्तृकं वा सकलेश्वरः कः ॥ ११-१ ॥
 धीरितोऽजः सुतमाह साधु पृष्टं त्वया नारद मां शृणु त्वम् ।
 विभाति देवी भवु सर्वशक्तिस्वरूपिणी सा भुवनस्य उेतुः ॥ ११-२ ॥
 ऐकं परं ब्रह्म सदद्वितीयमात्मेति वेदान्तवथोभिरुक्ता ।
 न सा पुमान् स्त्री य न निर्गुणा सा स्त्रीत्वं य पुंस्त्वं य गुणैर्दधाति ॥ ११-३ ॥
 सर्वं तदावास्थ्यमिदं जगत्सा जाता न सर्वं तत एव जातम् ।
 तत्रैव सर्वं य भवेत्प्रलीनं सैवाभिलं नास्ति य किञ्चनान्यत् ॥ ११-४ ॥
 गौणानि यान्तःकरणेन्द्रियाणि सा निर्गुणाऽवात्मतिगोचरा य ।
 सा स्तोत्रमन्त्रैः सगुणा मलद्भिः संस्तूयते भक्तविपन्निहन्त्री ॥ ११-५ ॥
 सुधासमुद्रे वसतीयमार्या द्वीपे विचित्राद्भुतशक्तियुक्ता ।
 सर्वं जगद्यद्दशगं वयं य त्रिमूर्तयो नाम यदाश्रिताः स्मः ॥ ११-६ ॥
 तद्वत्तशक्तित्रयमात्रभाजस्त्रिमूर्तयः पुत्र वयं विनीताः ।
 तदाज्ञया साधु सदाऽपि कुर्मो ब्रह्माण्डसर्गस्थितिसंलृतीश्च ॥ ११-७ ॥
 दैवेन मूढं कविमातनोति सा दुर्बलं तु प्रबलं करोति ।
 पङ्गुं गिरिं लङ्घयते य मूकं कृपावती याऽतनुते सुवाचम् ॥ ११-८ ॥
 यत्किञ्चिदज्ञायि मया मलत्त्वं देव्यास्तदृक्तं तव सङ्ग्रहेण ।
 सर्वत्र तद्गर्णय विस्तरेण विधत्स्व भक्तिं लुदये जनानाम् ॥ ११-९ ॥
 धीरितोऽजेन मुनिः प्रसन्नस्तव प्रभावं करुणार्द्रचित्ते ।
 व्यासं तथाऽन्यांश्च यथोचितं स प्रबोधयामस पवित्रवाग्भिः ॥ ११-१० ॥
 न मे गुरुस्त्वथ्यरितस्य वक्ता न मे मतिस्त्वत्स्मरणैकसक्ता ।
 अवाच्यवक्ताऽऽलमकार्यकर्ता नमामि मातश्चरणाम्बुजं ते ॥ ११-११ ॥

૧૨ દ્વાદશદશકઃ - ઉત્તથ્યજનનમ્

પુરા દ્વિજઃ કશ્ચન દેવદત્તો નામ પ્રજાર્થં તમસાસમીપે ।
 કુર્વન્ મખં ગોભિલશાપવાચા લેભે સુતં મૂઢમનન્તદ્દુઃખઃ ॥ ૧૨-૧ ॥
 ઉત્તથ્યનામા વવૃધે સ બાલો મૂઢસ્તુ દૃષ્ટે ન દદર્શ કિઞ્ચિત્ ।
 શ્રુતં ન શુશ્રાવ જગાદ નૈવ પૃષ્ઠો ન ચ સ્નાનજપાદિ ચક્રે ॥ ૧૨-૨ ॥
 ઇતસ્તત્તોડટન્ સમવાસગડ્ગો જલે નિમજ્જન્ પ્રપિબંસ્તદેવ ।
 વસન્ મુનીનામુટજેષુ વેદમન્ત્રાંશ્ચ શ્વૃણ્ણવન્ સ દિનાનિ નિન્યે ॥ ૧૨-૩ ॥
 ક્રમેણ સત્સાડ્ગવિવૃદ્ધસત્ત્વઃ સત્યવ્રતઃ સત્યતપાશ્ચ ભૂત્વા ।
 નાસત્યવાક્ ત્વત્કૃપયા સ મૂઢોડપ્યુન્મીલિતાન્તર્નયનો બભૂવ ॥ ૧૨-૪ ॥
 કુલં પવિત્રં જનની વિશુદ્ધા પિતા ચ સત્કર્મરતઃ સદા મે ।
 મયા કૃતં નૈવ નિષિદ્ધકર્મ તથાડપિ મૂઢોડસ્મિ જનૈશ્ચ નિન્ધઃ ॥ ૧૨-૫ ॥
 જન્માન્તરે કિં નુ કૃતં મયાડઘં કિં વા ન વિદ્યાડર્થિજનસ્ય દત્તા ।
 ગ્નથોડપ્યદત્તઃ કિમુ પૂજ્યપૂજા કૃતા ન કિં વા વિધિવત્ર જાને ॥ ૧૨-૬ ॥
 નાકારણં કાર્યમિતીર્યતે હિ દૈવં બલિષ્ઠં દુરતિક્રમં ચ ।
 તતોડત્ર મૂઢો વિફલીકૃતોડસ્મિ વન્ધ્યદ્રુવન્નિર્જલમેઘવચ્ચ ॥ ૧૨-૭ ॥
 ઇત્યાદિ સઞ્ચિન્ત્ય વને સ્થિતઃ સ કદાચિદેકં રુધિરાપ્લુતાડ્ગમ્ ।
 બીભત્સરૂપં કિટિમેષ પશ્યન્નચ્ચય્ય ઇત્યુત્ત્વનમુચ્ચચાર ॥ ૧૨-૮ ॥
 શરેણ વિદ્ધઃ સ કિરિર્ભયાર્તઃ પ્રવેપમાનો મુનિવાસદેશે ।
 અન્તર્નિકુઞ્જસ્ય ગતશ્ચ દૈવાદદૃશ્યતામાપ ભયાર્તિહન્ત્રિ ॥ ૧૨-૯ ॥
 વિના મકારં ચ વિના ચ ભક્તિમુચ્ચાર્ય વાગ્બીજમનું પવિત્રમ્ ।
 પ્રસન્નબુદ્ધિઃ કૃપયા તવૈષ બભૂવ દૂરીકૃતસર્વપાપઃ ॥ ૧૨-૧૦ ॥
 નાહં કવિર્ગાનવિચક્ષણો ન નટો ન શિલ્પ્યાદિષુ ન પ્રવીણઃ ।
 પશ્યાત્ર માં મૂઢમનન્યબન્ધું પ્રસન્નબુદ્ધિં કુરુ માં નમસ્તે ॥ ૧૨-૧૧ ॥

१३ त्रयोदशदशकः - उतथ्यमडिमा

अथागतः कश्चिदधिज्यधन्वा मुनिं निषादः सडसा जगाद ।
 त्वं सत्यवाग्भूढि मुने त्वया किं दृष्टः किटिः सायकविद्धदेडः ॥ १३-१ ॥
 दृष्टस्त्वया येदद सूकरः क्व गतो न वाऽदृश्यत किं मुनीन्द्र ।
 अडं निषादः भलु वन्यवृत्तिर्ममास्ति दारादिकपोष्यवर्गः ॥ १३-२ ॥
 श्रुत्वा निषादस्य वयो मुनिः स तूषणीं स्थितश्चिन्तयति स्म गाढम् ।
 वदामि किं दृष्टं धतीर्यते येद्धन्यादयं तं मम थाप्यधं स्यात् ॥ १३-३ ॥
 सत्यं नरं रक्षति रक्षितं येदसत्यवक्ता नरकं व्रजेथ्य ।
 सत्यं डि सत्यं सदयं न किञ्चित्सत्यं कृपाशून्यमिदं मतं मे ॥ १३-४ ॥
 अवेवं मुनेश्चिन्तयतः स्वकार्यव्यग्रो निषादः पुनरेवभूये ।
 दृष्टस्त्वया किं स किटिर्न किं वा दृष्टः स शीघ्रं कथयात्र सत्यम् ॥ १३-५ ॥
 मुनिस्तमाडात्र पुनः पुनः किं निषाद मां पृच्छसि मोडमत्र ।
 पश्यन् न भाषेत न यं भ्रुवाणः पश्येदलं वाग्भिरवेडि सत्यम् ॥ १३-६ ॥
 उन्मादिनो जल्पनमेतदेवं मत्वा निषादः सडसा जगाम ।
 न सत्यमुक्तं मुनिना न डोवो डतश्च सर्वं तव देवि वीलाः ॥ १३-७ ॥
 द्रष्टा परं भ्रुम तदेव यं स्यादिति श्रुतिः प्राड न भाषते सः ।
 सदा भ्रुवाणस्तु न पश्यतीदमयं डि सत्यव्रतवाड्यसारः ॥ १३-८ ॥
 भूयः स सारस्वतभीजमन्त्रं चिरं जपन् ज्ञाननिधिः कविश्च ।
 वाल्मीडिवत्सर्वदिशि प्रसिद्धो भलूव भन्धून् समतर्पयथ्य ॥ १३-९ ॥
 स्मृता नता देवि सुपूजिता वा श्रुता नुता वा भलु वन्दिता वा ।
 ददासि नित्यं डि तमाश्रितेभ्यः कृपाद्रश्चिते सततं नमस्ते ॥ १३-१० ॥

१४ यतुर्दशदशकः - सुदृशानकथा - भरद्वाजाश्रमप्रवेशम्

राजा पुराऽऽसीत्किल डोसलेषु धर्मेकनिष्ठो ध्रुवसन्धिनामा ।
 आस्तां प्रिये अस्य मनोरमा यं वीलावती येति दृढानुरक्ते ॥ १४-१ ॥
 मनोरमाऽसूत सुदृशानाप्यं कुमारकं शत्रुजितं यं साऽन्या ।
 संवर्धयंस्तौ मृगयाविडारी वने नृपो ड डशिण्डा डतोऽभूत् ॥ १४-२ ॥

विचिन्तयन् राजकुलस्य वृत्तं तज्जयेष्ठपुत्रस्य सुदर्शनस्य ।
 राज्याभिषेकाय गुरुर्वसिष्ठश्चकार मन्त्रं सधिवैः समेतः ॥ १४-३ ॥
 मातामलः शत्रुञ्जितो युधाञ्जिदभ्येत्य सद्योऽमितवीर्यशाली ।
 राजये स्वदौडित्रमिडाभिषिक्तं कर्तुं कुबुद्धिः कुरुते स्म यत्नम् ॥ १४-४ ॥
 मनोरमाया अपि वीरसेनः पिताऽभ्युपेत्याशु रुरोध तस्य ।
 यत्नं बली स्वस्वसुतासुताभिषेकैकबुद्धी भलु तावभूताम् ॥ १४-५ ॥
 कृत्वा विवाहं च ततो नृपौ द्वौ धीरं रणं चक्रतुसिद्धरोषौ ।
 युधाञ्जिता तत्र तु वीरसेनो दैवाद्भक्तोऽभूद्भ्रष्टिणा करीव ॥ १४-६ ॥
 राजयेऽभिषिक्तः भलु शत्रुञ्जित्स आलसततोऽयं रिपुभिद्युधाञ्जित् ।
 दौडित्रराज्यं सुभमेकनाथः शशास वञ्जिव दिवं मलेशि ॥ १४-७ ॥
 प्रत्युः पितृश्चापि मृतेरनाथा भीता विदल्लाभिधमन्त्रियुक्ता ।
 मनोरमा आलसुता त्वरण्ये यथौ भरद्वाजमुनिं शरण्यम् ॥ १४-८ ॥
 तपोनिधिर्दीनजनानुकम्पी ज्ञात्वा मुनिस्तां ध्रुवसन्धिपत्नीम् ।
 उवाच- वत्से वस निर्भयैव तपोवनेऽत्रास्तु शुभं तवेति ॥ १४-९ ॥
 अल्पोऽध्युपेक्ष्यो न रिपुर्न रोगोऽप्येवं स्मरन्नाशु नृपो युधाञ्जित् ।
 तां हर्तुं कामः ससुतां मलर्षेः प्रापाश्रमं मन्त्रिवरेण साकम् ॥ १४-१० ॥
 न मानितस्तेन तपस्विना स मनोरमां नैव सुतं च लेभे ।
 प्रहर्तुं कामोऽपि मुनिं स मन्त्रिवाया निवृत्तः श्रुतकौशिकोऽभूत् ॥ १४-११ ॥
 अयं मुनिस्तां ससुतां ररक्ष भीतोऽस्मि संसारयुधाञ्जितोऽहम् ।
 न मे सहायोऽस्ति विना त्वयैष सनूपुरं ते यरणं नमामि ॥ १४-१२ ॥

१५ पञ्चदशदशकः - सुदर्शनकथा - देवीदर्शनम्

अयं तवैव कृपया मुनिवर्षशीतखयाश्रितो हतभयः स सुदर्शनोऽयम् ।
 वेदध्वनिश्रवणपूतल्लृटाश्रमान्ते सम्मोदयन् मुनिजनान् ववृधे कुमारः ॥ १५-१ ॥
 आबाल्यमेष मुनिबालकसङ्गमेन क्लीं क्लीमितीश्वरि सदा तव बीजमन्त्रम् ।
 तत्रोत्थयार कृपयाऽस्य पुरः कदाचिदाविर्बलूविथ नतं तमभाषथाश्च ॥ १५-२ ॥
 प्रीताऽस्मि ते सुत जगज्जननीमवेडि मां सर्वकामवरदां तव भद्रमस्तु ।
 यन्द्वाभनं शशिकलां विमलां सुबाहोः काशीश्वरस्य तनयां विधिनोद्भूत त्वम् ॥ १५-३ ॥

नष्टा भवेयुरथिरेण तवारिवर्गा राज्यं य चैरपहृतं पुनरेष्यसि त्वम् ।
 मातृद्वयेन सथिवैश्च समं स्वधर्मान् कुर्याः सदेति समुदीर्य तिरोदधाच ॥ १५-४ ॥
 स्वप्ने त्वया शशिकला कथिताऽस्ति भारद्वाजाश्रमे प्रथितकोसलवंशजातः ।
 धीमान् सुदर्शनं धिति ध्रुवसन्धिपुत्रं येनं पतिं वृषु तवास्तु शुभं सदेति ॥ १५-५ ॥
 स्वप्नानुभूतमनृतं किमृतं न वेति सुमोत्थिता तु मतिमत्यपि न व्यजानात् ।
 पृष्टात्सुदर्शनकथां सुमुष्णी द्विजात्सा श्रुत्वाऽनुरक्तहृदयैव बभूव देवि ॥ १५-६ ॥
 ज्ञात्वा सुभाद्रिदमाकुलमानसस्तामस्मान्निवर्तयितुमाशु सङ्घेष्टपत्न्या ।
 कृत्वा प्रयत्नमभिलं विह्वलं य पश्यन्निस्थास्वयंवरविधिं छितमेव मेने ॥ १५-७ ॥
 कश्चित्कदायन सुदर्शनमेत्य विप्रः प्राडागतः शशिकलावयसाऽऽत्मत्र ।
 सा त्वां ब्रवीति- नृपपुत्रं जगज्जनन्या वाया वृतोऽसि पतिरस्मि तवैव दासी ॥ १५-८ ॥
 अत्रागता नृपतयो बहवस्त्वमेत्य तेषां सुधीर मिषतां नय मां प्रियं ते ।
 अेवं वधूवचनमानय तां सुशीलां भद्रं तवास्त्विदमुदीर्यं जगाम विप्रः ॥ १५-९ ॥
 स्वप्ने यं जाग्रति य पश्यति भक्तवर्षस्त्वां सन्ततं तव वयो मधुरं शृणोति ।
 औश्र्यमाशु लभतेऽपि य मुक्तिमेति त्वद्भक्तिमेव मम देहि नमो जनन्यै ॥ १५-१० ॥

१६ षोडशश्लोकः - सुदर्शनविवाहम्

श्रुत्वा वधूवाक्यमरं कुमारो हृष्टो भरद्वाजमुनिं प्रणम्य ।
 आपृष्य मात्रा सऽह देवि स त्वां स्मरन् रथेनाप पुरं सुभाढीः ॥ १६-१ ॥
 स्वयंवरालूतमलीभुजां स सभां प्रविष्टो हतभीर्निषण्णः ।
 कन्या कला पूर्णशशी त्वसावित्याहुर्जनास्तामभिवीक्षमाणाः ॥ १६-२ ॥
 वधूश्च तद्दर्शनवर्धितानुरागा स्मरन्ती तव वाक्यसारम् ।
 सभां नृपाणामजितेन्द्रियाणां न प्राविशत्सा पितृयोदिताऽपि ॥ १६-३ ॥
 शङ्काकुलास्ते नृवरा बभूवुरुच्यैर्युधाजित्पितो जगाद- ।
 मा दीयतां लोकहितानभिज्ञा वधूरशक्ताय सुदर्शनाय ॥ १६-४ ॥
 बालोऽयमित्येष मयाऽऽश्रमे प्रागुपेक्षितः सोऽत्र सिपुत्वमेति ।
 माऽयं य वध्वा प्रियतां वृत्तश्चेद्भन्यामिमं तां य उर्येमाशु ॥ १६-५ ॥
 श्रुत्वा युधाजिद्वयनं नृपाला छितैषिणः केचिद्दुपेत्य सर्वम् ।

सुदर्शनं प्रोच्यथापि धीरः स निर्भयो नैव यथाव देवि ॥ १६-६ ॥
 ओकत्र पुत्री य सुदर्शनश्च युधाजिदन्यत्र बली सकोपः ।
 तन्मध्यगो भक्षु नृपः सुबाहुर्बद्धाञ्जलिः प्राड नृपान् विनम्रः ॥ १६-७ ॥
 नृपा वयो मे शृणुतेऽहं आवा नायाति पुत्री मम माण्डपेऽत्र ।
 तत्क्षम्यतां श्रोत्र नयाम्यहं तां याताद्य वो विश्रममन्दिराणि ॥ १६-८ ॥
 गतेषु सर्वेषु सुदर्शनस्तु त्वां संस्मरन् मातृङ्गितानुसारी ।
 सुबाहुना तन्निशि तेन दत्तां वधूं यथाविधुदुवाह देवि ॥ १६-९ ॥
 प्रातर्युधाजित्प्रबलो विवाहवार्ता निशम्यात्तरुषा ससैन्यः ।
 सुदर्शनं मातृवधूसमेतं यात्रोन्मुषं भीमरवो रुरोध ॥ १६-१० ॥
 ततो रणे घोरतरे सुबाहुः क्लीं क्लीमितीशानि समुच्ययार ।
 तत्राविरासीः समराङ्गणो त्वं सिंहाधिः कृढा स्वजनार्तिहन्त्री ॥ १६-११ ॥
 त्वन्नाम गायन् कथयन् गुणान्स्ते त्वां पूजयंश्चात्र नयामि कालम् ।
 स्वप्नेऽपि दृष्टा न मया त्वमम्भे कृपां कुरु त्वं मयि ते नमोऽस्तु ॥ १६-१२ ॥

१७ समदशदशकः - सुदर्शनकोसलप्राप्तिः

युधाजितं शत्रुजितं य उत्वा रणाङ्गणस्था नुतिभिः प्रसन्ना ।
 सुबाहुमुप्याननुगृह्य भक्तान् सर्वेषु पश्यत्सु तिरोदधाथ ॥ १७-१ ॥
 पृष्टो नृपान् प्राड सुदर्शनस्तान् दृष्टा भवद्भिः भलु सर्वशक्ता ।
 या निर्गुणा योगिभिर्यदृश्या दृश्या य भक्तैः सगुणा विनीतैः ॥ १७-२ ॥
 या राजसीदं सृजतीव शक्तिर्या सात्त्विकी पालयतीव विश्वम् ।
 या तामसी संहरतीव सर्वं सद्द्रस्तु सैवाच्यदसत्समस्तम् ॥ १७-३ ॥
 भक्तार्तिहन्त्री करुणामयी सा भक्तद्रुडां भीतिकरी प्रकामम् ।
 वसन् भरद्वाजतपोवनान्ते यिराय मात्रा सह तां भजेऽहम् ॥ १७-४ ॥
 तामेव भक्त्या भजतेऽहं भुक्तिमुक्तिप्रदामस्तु शुभं सदा वः ।
 श्रुत्वेदमानम्रमुप्यास्तथेति सम्मन्थ्य भूपाश्च ततो निवृत्ताः ॥ १७-५ ॥
 सुदर्शनो मातृवधूसमेतः सुबाहुमापृष्य रथाधिः कृढः ।
 पुरीमयोध्यां प्रविशन् पुरेव सीतापतिस्तोषयति स्म सर्वान् ॥ १७-६ ॥

लीलावतीं प्राप्य विमातरं य नत्वा विषण्णां उतपुत्रताताम् ।
 सद्भुक्तिभिः कर्मगतीः प्रबोध्य स सान्त्वयामास मडेशि भक्तः ॥ १७-७ ॥
 जनेषु पश्यत्सु सुदर्शनोऽत्र त्वां पूजयित्वा गुरुणाऽभिषिक्तः ।
 राज्ञे त्वदीयं गृहमाशु कृत्वा पूजाविधानादि य संवृधत् ॥ १७-८ ॥
 तस्मिन् नृपे त्वत्सदनानि कृत्वा जनाः प्रतिग्राममपूजयंस्त्वाम् ।
 काश्यां सुबाहुश्च तथाऽकरोत्ते सर्वत्र पेतुः करुणाकटाक्षाः ॥ १७-९ ॥
 न कर्मणा न प्रजया धनेन न योगसाङ्ख्यादिविचिन्तया य ।
 न य व्रतेनापि सुभानुभूतिर्भक्त्यैव मर्त्यः सुभमेति मातः ॥ १७-१० ॥
 नाडं सुबाहुश्च सुदर्शनश्च न मे भरद्वाजमुनिः शरण्यः ।
 गुरुः सुदृढन्धुरपि त्वमेव मडेश्वरि त्वां सततं नमामि ॥ १७-११ ॥

१८ अष्टादशोऽशकः - रामकथा

सूर्यान्वये दाशरथी रमेशो रामाभिधोऽभूद्भरतोऽथ जातः ।
 ज्येष्ठानुवर्ती भलु लक्ष्मणश्च शत्रुघ्ननामाऽपि जगद्विधात्रि ॥ १८-१ ॥
 विमातृवाक्योज्जितराज्यभोगो रामः ससीतः सडलक्ष्मणश्च ।
 यरन् जटावल्कलवानरण्ये गौदावरीतीरमवाप देवि ॥ १८-२ ॥
 त वञ्चयन् रावण्ये मायी जडार सीतां यतिरूपधारी ।
 रामस्य पत्नीविरडतुरस्य श्रुत्वा विलापं वनमध्यरोटीत् ॥ १८-३ ॥
 श्रीनारदोऽब्येत्य जगाद रामं किं रोदिति प्राकृतमर्त्यतुल्यः ।
 त्वं रावणं उन्तुमिडावतीर्णो हरिः कथं विस्मरसीदमार्य ॥ १८-४ ॥
 कृते युगे वेदवतीति कन्या हरिं श्रुतिज्ञा पतिमामुमैर्यत् ।
 सा पुष्करद्वीपगता तर्दथमेकाकिनी तीव्रतपश्चकार ॥ १८-५ ॥
 श्रुता तथाऽभूदशरीरिवाङ् ते हरिः पतिर्भाविनि जन्मनि स्यात् ।
 निशम्य तद्दृष्टमनास्तथैव कृत्वा तपस्तत्र निनाय कालम् ॥ १८-६ ॥
 तां रावणः कामशरार्दितः संश्रकर्ष सा य स्तवनेन देवीम् ।
 प्रसाद्य कोपारुणलोचनाभ्यां निरीक्ष्य तं निश्चलमाततान ॥ १८-७ ॥
 शशाप तं य त्वमरे मर्त्ये सभान्धवो राक्षस नक्ष्यसीति ।
 स्वं कौण्डिण्यमशुभशुद्धेऽहं योगेन सद्यो विजडौ सती सा ॥ १८-८ ॥

જાતા પુનઃ સા મિથિલેશકન્યા કાલે હરિં ત્વાં પતિમાપ દૈવાત્ ।
 સ હન્યતાં સત્વરમાશરેન્દ્રસ્તન્નાશકાલસ્તુ સમાગતશ્ચ ॥ ૧૮-૯ ॥

તદર્થમારાધય લોકનાથાં નવાહયજ્ઞેન કૃતોપવાસઃ ।
 પ્રસાદે તામેવ સુરા નરાશ્ચ કામાન્ લભન્તે શુભમેવ તે સ્યાત્ ॥ ૧૮-૧૦ ॥

ઇત્યૂચિવાંસં મુનિમેવ રામ આચાર્યમાકલ્ય સલક્ષ્મણસ્ત્વામ્ ।
 સમ્પૂજ્ય સુસ્મેરમુખીં પ્રતાન્તે સિંહાધિરૂઢાં ચ પુરો દદર્શા ॥ ૧૮-૧૧ ॥

ભક્ત્યા નતં તં દ્રુતમાત્ય રામ હરિસ્ત્વમંશેન મદાણ્યૈવ ।
 જાતો નરત્વેન દશાસ્યહત્યૈ દદામિ તચ્છક્તિમહં તવેહ ॥ ૧૮-૧૨ ॥

શ્રુત્વા તવોક્તિં સ હનૂમદાઘૈઃ સાકં કપીન્દ્રૈઃ કૃતસેતુબન્ધઃ ।
 લહ્કાં પ્રવિષ્ઠો હતરાવણાઘઃ પુરીમયોધ્યામગમત્સસીતઃ ॥ ૧૮-૧૩ ॥

હા દેવિ ભક્તિર્ન હિ મે ગુરુશ્ચ ન ચૈવ વસ્તુગ્રહણે પટ્ટત્વમ્ ।
 સત્સડ્ગતિશ્ચાપિ ન તે પતન્તુ કૃપાકટાક્ષા મયિ તે નમોઽસ્તુ ॥ ૧૮-૧૪ ॥

૧૯ એકોનવિંશદશકઃ - ભૂમ્યાઃ દુઃખમ્ ૧

પુરા ધરા દુર્જનભારદીના સમં સુરભ્યા વિબુઘૈશ્ચ દેવિ ।
 વિધિં સમેત્ય સ્વદશામુવાચ સ ચાનયત્ક્ષીરપયોનિધિં તાન્ ॥ ૧૯-૧ ॥

સ્તુતો હરિઃ પદ્મભવેન સર્વ જ્ઞાત્વાડખિલાન્ સાગ્જલિબદ્ધમાહ ।
 બ્રહ્મન્ સુરા નૈવ વયં સ્વતન્ત્રા દૈવં બલીયઃ કિમહં કરોમિ ॥ ૧૯-૨ ॥

દૈવેન નીતઃ ખલુ મત્સ્યકૂર્મકોલાદિજન્માન્યવશોઽહમામઃ ।
 નૃસિંહભાવાદતિભીકરત્વં હયાનનત્વાત્પરિહાસ્યતાં ચ ॥ ૧૯-૩ ॥

જાતઃ પુનર્દાશરથિશ્ચ દુઃખાદુઃખં ગતોઽહં વિપિનાન્તચારી ।
 રાજ્યં ચ નષ્ટં દયિતા હૃતા મે પિતા મૃતો હા પ્લવગાઃ સહાયાઃ ॥ ૧૯-૪ ॥

કૃત્વા રણં ભીમમરિં નિહત્ય પત્નીં ચ રાજ્યં ચ પુનર્ગૃહીત્વા ।
 દુષ્ટાપવાદેન પતિપ્રતાં તાં વિહાય હા દુર્યશસાડભિષિક્તઃ ॥ ૧૯-૫ ॥

યદિ સ્વતન્ત્રોઽસ્મિ મમૈવમાર્તિર્ન સ્યાદ્વયં કર્મકલાપબદ્ધાઃ ।
 સદાડપિ માયવશગાસ્તતોઽત્ર માયાધિનાથાં શરણં પ્રજામઃ ॥ ૧૯-૬ ॥

ઇતીરિતૈર્ભક્તિવિનમ્રશીર્ષૈર્નિમીલિતાક્ષૈર્વિબુઘૈઃ સ્મૃતા ત્વમ્ ।

प्रभातसन्धेव जपासुमाङ्गी तमोनिडन्त्री य पुरः स्थिताऽऽत्थ ॥ १९-७ ॥

जाने दशां वो वसुदेवपुत्रो भूत्वा हरिर्दृष्टजान् निडन्ता ।

तदर्थशक्तीरुडमस्य दधामंशेन जायेय य नन्दपुत्री ॥ १९-८ ॥

यूयं य साडाथ्यममुष्य कर्तुमंशेन देवा दयितासमेताः ।

जायेध्वमुय्यां जगतोऽस्तु भद्रमेवं विनिर्दिश्य तिरोदधाथ ॥ १९-९ ॥

विचित्रदृष्टासुरभावभारनिपीडितं मे हृदयं महेशि ।

अत्रावतीर्थेदमपाकुरु त्वं माता हि मे ते वरदे नमोऽस्तु ॥ १९-१० ॥

२० विंशदशकः - देवकीपुत्रवधं

अथोरुपुण्ये मथुरापुरे तु विभूषिते मौक्तिकमालिकाभिः ।

श्रीदेवकीशौरिविवाहरङ्गे सर्वैः श्रुतं व्योमवयः स्फुटार्थम् ॥ २०-१ ॥

अवेडि भो देवकनन्दनायाः सुतोऽष्टमः कंस तवान्तकः स्यात् ।

श्रुत्वेति तां उन्तुमसिं दधानः कंसो निरुद्धो वसुदेवमुष्यैः ॥ २०-२ ॥

अथाड शौरिः शृणु कंस पुत्रान् ददामि तेऽस्याः शपथं करोमि ।

अेतद्भवो मे व्यभियर्थते येन्मत्पूर्वजाता नरके पतन्तु ॥ २०-३ ॥

श्रद्धाय शौरैर्वयनं प्रशान्तस्तां देवकीं भोजपतिर्भुभोय ।

सर्वे य तुष्टा यदवो नगर्यां तौ दम्पती योषतुरात्तमोदम् ॥ २०-४ ॥

काले सती पुत्रमसूत तातः कंसाय निश्शङ्कमदात्सुतं स्वम् ।

उन्ता न मेऽयं शिशुरित्युदीर्यं तं प्रत्यदाद्भोजपतिश्च तस्मै ॥ २०-५ ॥

अथाशु भूभारविनाशनाभ्यत्वन्नाटकप्रेक्षार्णकौतुकेन ।

श्रीनारदः सर्वविदेत्य कंसमदृश्यडासं सकलं जगाद ॥ २०-६ ॥

त्वं भूप दैत्यः भलु कालनेमिर्जगत्प्रसिद्धो हरिणा उतश्च ।

ततोऽत्र जातोऽसि सुरा हरिश्च त्वां उन्तुमिच्छन्त्यधुनाऽपि शत्रुम् ॥ २०-७ ॥

देवास्तदर्थं नररूपिणोऽत्र प्रजे य जाता वसुदेवमुष्याः ।

नन्दादयश्च त्रिदशा धमे न विस्रम्भाणीया न य आन्धवास्ते ॥ २०-८ ॥

त्वं व्योमवाणीं स्मर देवकस्य पुत्र्याः सुतेष्वष्टमतां गतः सन् ।

स त्वां निडन्ता हरिरेव शत्रुरल्पोऽपि नोपेक्ष्य धतीर्यते हि ॥ २०-९ ॥

સર્વાત્મજાનાં નૃપ મેલનેડસ્યાઃ સર્વેડષ્ટમાઃ સ્યુઃ પ્રથમે ચ સર્વે ।
 માયાવિનં વિહ્વિ હરિં સદેતિ ગતે મુનૌ ક્ષોધમિયાય કંસઃ ॥ ૨૦-૧૦ ॥
 સ દેવકીસૂનુમરં જઘાન કારાગૃહે તાં પતિમખ્યબધ્નાત્ ।
 તથોઃ સુતાન્ ષટ્ ખલુ જાતમાત્રાન્ હત્વા કૃતં સ્વં હિતમેવ મેને ॥ ૨૦-૧૧ ॥
 કાયેન વાચા મનસેન્દ્રિયૈર્વા મા જાતુ પાપં કરવાણિ દેવિ ।
 મમાસ્તુ સત્કર્મરતિઃ પ્રિયસ્તે ભવાનિ ભક્તં કુરુ માં નમસ્તે ॥ ૨૦-૧૨ ॥

૨૧ એકવિંશદશકઃ - નન્દસુતાવતારઃ

સર્વેડપિ જીવા નિજકર્મબદ્ધા એતે ષડાસન્દુહિણસ્ય પૌત્રાઃ ।
 તન્નિન્દયા દૈત્યકુલે પ્રજાતાઃ પુનશ્ચ શમા જનકેન દૈવાત્ ॥ ૨૧-૧ ॥
 તેનૈવ તે શૌરિસુતત્વમામા હતાશ્ચ કંસેન તુ જાતમાત્રાઃ ।
 શ્રીનારદેનર્ષિવરેણ દેવિ જ્ઞાતં પુરાવૃત્તમિદં સમસ્તમ્ ॥ ૨૧-૨ ॥
 પ્રાગ્દમ્પતી યાદિતિકશ્યપૌ હા સ્વકર્મદોષેણ પુનશ્ચ જાતૌ ।
 તૌ દેવકીશૂરસુતૌ સ્વપુત્રનાશાદિભિર્દુઃખમવાપતુશ્ચ ॥ ૨૧-૩ ॥
 ત્વં દેવકીસમમગર્ભતો વૈ ગૃહ્નન્ત્યનન્તાંશશિશું સ્વશક્ત્યા ।
 નિવેશ્ય રોહિણ્યુદરે ધરણ્યાં મત્યૌ ભવેત્યચ્યુતમાદિશશ્ચ ॥ ૨૧-૪ ॥
 પ્રાક્કર્મદોષાત્સ સુહૃન્મઘોનઃ કુહ્નેન શમો ભૃગુણા મુરાશિઃ ।
 દ્યાર્હસંસારિદશામવાપ્સ્યન્ હા દેવકીગર્ભમથાવિવેશ ॥ ૨૧-૫ ॥
 પૂર્ણં તુ ગર્ભે હરિરર્ધુરાત્રે કારાગૃહે દેવકનન્દનાયાઃ ।
 જજ્ઞે સુતેષ્વષ્ટમતામવામઃ શૌરિર્વિમુક્તો નિગૃહૈશ્ચ બન્ધાત્ ॥ ૨૧-૬ ॥
 વ્યોમોત્થવાક્યેન તવૈવ બાલં ગૃહ્નન્દૃષ્ટઃ ખલુ ગેહપાલૈઃ ।
 નિદ્રાં ગતૈસ્ત્વદ્વિવૃતેન શૌરિદ્વરિણ યાતો બહિરાત્તતોષમ્ ॥ ૨૧-૭ ॥
 ત્વં સ્વેચ્છયા ગોપકુલે યશોદાનન્દાત્મજા સ્વાપિતજીવજાલે ।
 અજાયથા ભક્તજનાર્તિહન્ત્રી સર્વં નિયન્ત્રી સકલાર્થદાત્રી ॥ ૨૧-૮ ॥
 તવ પ્રભાવાદ્ધસુદેવ એકો ગચ્છન્નભીતો યમુનામયત્તમ્ ।
 તીર્ત્વા નદીં ગોકુલમાપ તત્ર દાસ્યાઃ કરે સ્વં તનયં દદૌ ચ ॥ ૨૧-૯ ॥
 તથૈવ દત્તામથ બાલિકાં ત્વામાદાય શીઘ્રં સ તતો નિવૃત્તઃ ।
 કારાગૃહં પ્રાપ્ય દદૌ પ્રિયાચૈ સ ચાભવત્પૂર્વવદેવ બદ્ધઃ ॥ ૨૧-૧૦ ॥

त्वद्रोदनोत्थापितगोडपालैर्निवेदितो भोजपतिः समेत्य ।
 त्वां पाद्युग्मग्रहणेन कुर्वन्नधःशिरस्कां निरगाद्गृहान्तात् ॥ २१-११ ॥
 स पोथयामास शिलातले त्वां सद्यः समुत्पत्य करादमुष्य ।
 द्विवि स्थिता शङ्खगदाद्विडस्ता सुरैः स्तुता स्मेरमुष्पी त्वमात्थ ॥ २१-१२ ॥
 वधेन किं मे तव कंस जातस्तवान्तकः क्वाप्यविदूरदेशे ।
 मा द्रुष्यतां साधुजनो छितं स्वं विचिन्तयेत्युक्तवती तिरोऽभूः ॥ २१-१३ ॥
 स भोजराट् स्वान्तकनाशनाय सर्वान् शिशून् उन्तुमरं बलिष्ठान् ।
 वत्साधमुष्यानसुरान्नियुज्य कृतार्थमात्मानममन्यतोऽर्थैः ॥ २१-१४ ॥
 कंसोऽस्ति मे येतसि कामलोभकोधादिमन्त्रिप्रवरैः समेतः ।
 सद्भावलन्ता षलु नन्दपुत्रि तं नाशय त्वय्यरणं नमामि ॥ २१-१५ ॥

२२ द्वाविंशदशकः - कृष्णकथा

श्रियःपतिर्गोमलमूत्रगन्धिन्यस्तप्रभो गोपकुले विषण्णः ।
 कृष्णाम्बिधो वत्सबकादिभीतो रुदन् सदा देवी निनाय बाल्यम् ॥ २२-१ ॥
 डैयङ्गवीनं मथितं पयश्च गोपीर्विलज्जः सततं ययाये ।
 स याम्बया गोरसचौर्ययुञ्चुरुलूपले पाशवरेण बद्धः ॥ २२-२ ॥
 वनेषु भीमातपशुष्कान्नो गाश्चारयन् कण्टकविद्धपादः ।
 वन्याम्बुपाथी कृलमूलभक्षी दिने दिने ग्लानिमवाप कृष्णः ॥ २२-३ ॥
 दैवेन मुक्तः स य गोपदास्यादकूरनीतो मथुरां प्रविष्टः ।
 कंसं निडत्यापि उतामिलाषस्तत्रोत्सेनस्य बभूव दासः ॥ २२-४ ॥
 दृष्ट्वा जरासन्धयमूं भयेन स बन्धुमित्रो मथुरां विडाय ।
 धावन् कथञ्चिद्भुङ्कुर्गामार्तः स द्वारकाद्वीपपुरं विवेश ॥ २२-५ ॥
 स रुक्मिणीं जाम्बवतीं च भामां कन्यास्तथा द्यूयष्टसदस्रमन्याः ।
 समुद्रुडन् सस्मितनर्मलापः क्रीडामृगोऽभूत्सततं वधूनाम् ॥ २२-६ ॥
 स दस्युवृत्तिस्त्रिदिवज्जडार भामानियुक्तः सुरपारिजातम् ।
 सत्या य तं गोवृषवत्सरोषं बद्ध्वा तरौ दुर्वयसाऽत्यषिञ्चत् ॥ २२-७ ॥
 श्रीनारदायातिथये तथा स दत्तोथ मुक्तो मुनिना य नीतः ।
 ततस्तयाऽस्मै कनकं प्रदाय पुनर्गृहीतस्त्रपयाऽऽप मौनम् ॥ २२-८ ॥

સૂતીગૃહાદ્ભીષ્મકજાસુતે સ પ્રથુમ્નામ્નીશ્ચરિ શમ્બરેણ ।
 હૃતે શિશૌ નિર્મથિતાભિમાન ઉચ્ચૈ રુદંસ્ત્વાં શરણં પ્રપન્નઃ ॥ ૨૨-૯ ॥
 પુત્રાર્થિનીં જામ્બવતીમપુત્રાં સ તોષયિષ્યન્નુપમન્યુશિષ્યઃ ।
 મુણ્ડી ચ દણ્ડી ચ શિવસ્ય શૈલે મન્ત્રં જપન્ ઘોરતપશ્ચકાર ॥ ૨૨-૧૦ ॥
 વરેણ ભર્ગસ્ય દશાત્મજન્ સા પ્રાસૂત સર્વા દયિતાશ્ચ શૌરેઃ ।
 તથૈવ લબ્ધ્વા સ સુતાયુતાનિ સુખં ન લેભે નિજકર્મદોષાત્ ॥ ૨૨-૧૧ ॥
 શાપાદૃષ્ટીણાં ધૃતરાષ્ટ્રપત્ન્યાશ્ચાન્યોન્યવૈરેણ કૃતાહવેષુ ।
 સર્વે હતા હન્ત કુલં યદૂનાં મહત્પ્રદગ્ધં વનમગ્નિનેવ ॥ ૨૨-૧૨ ॥
 વ્યાધેષુવિદ્ધો મૃતિમાપ કૃષ્ણઃ કુશસ્થલી ચાબ્ધિજલાપ્સુતાઽભૂત્ ।
 હા જહ્નિરે દસ્યુભિરેનસાઽષ્ટાવક્રસ્ય શાપેન યદ્દુસ્ત્રિયશ્ચ ॥ ૨૨-૧૩ ॥
 એવં હરિઃ કર્મફલાન્યભુક્ત ન કોઽપિ મુચ્યેત ચ કર્મબન્ધાત્ ।
 દુઃખં ત્વભક્તસ્ય સુદુઃસહં સ્યાદ્ભક્તસ્ય તે તત્સુસહં ભવેચ્ચ ॥ ૨૨-૧૪ ॥
 જાનાસ્યહં તે પદયોરભક્તો ભક્તો નુ કિં વેતિ ન ચૈવ જાને ।
 ત્વં સર્વશક્તા કુરુ માં સુશક્તં સર્વત્ર ભૂયોઽપિ શિવે નમસ્તે ॥ ૨૨-૧૫ ॥

૨૩ ત્રયોવિંશદશકઃ - મહાલક્ષ્મ્યવતારઃ

રમ્ભસ્ય પુત્રો મહિષાસુરઃ પ્રાહ્ તીત્રૈસ્તપોભિર્દુહિણાત્પ્રસન્નાત્ ।
 અવધ્યાતાં પુમ્ભિરવાય ધૃષ્ટો ન મે મૃતિઃ સ્યાદિતિ ચ વ્યચિન્તીત્ ॥ ૨૩-૧ ॥
 સ ચિક્ષુરાઘૌરસુરૈઃ સમેતઃ શકાદિદેવાન્યુધિ પદ્મજં ચ ।
 રુદ્રં ચ વિષ્ણું ચ વિજિત્ય નાકે વસન્ બલાઘણહવિર્જહાર ॥ ૨૩-૨ ॥
 ચિરં ભૃશં દૈત્યનિપીડિતાસ્તે દેવાઃ સમં પદ્મજશકુરાભ્યામ્ ।
 હરિં સમેત્યાસુરદૌષ્ટ્યમૂચૂસ્ત્વાં સંસ્મરન્ દેવિ મુરારિરાહ ॥ ૨૩-૩ ॥
 સુરા વયં તેન રણેઽતિઘોરે પરાજિતા દૈત્યવરો બલિષ્ઠઃ ।
 મત્તો ભૃશં પુમ્ભિરવધ્યભાવાન્ન નઃ સ્ત્રિયો યુદ્ધવિચક્ષણાશ્ચ ॥ ૨૩-૪ ॥
 તેજોભિરેકા ભવતીહ નશ્ચેત્સૈવાસુરાન્ ભીમબલાન્નિહન્તા ।
 યથા ભવત્યેતદરં તથૈવ સંપ્રાર્થયામોઽવતુ નો મહેશી ॥ ૨૩-૫ ॥
 એવં હરૌ વક્તરિ પદ્મજાતાત્તેજોઽભવદ્વાજસરક્તવર્ણમ્ ।

शिवाद्भूतामसरौप्यवर्णं नीलप्रभं सात्त्विकमख्युताख्य ॥ २३-६ ॥
 तेजस्यभूवन् विविधानि शङ्कमुभामरेभ्यो मिषतोऽप्लिवस्य ।
 सम्योगतस्तान्यचिरेण मातः स्त्रीरूपमष्टादशउस्तमापुः ॥ २३-७ ॥
 तत्तु त्वमासीः शुभदे मङ्गलक्ष्याप्या जगन्मोहनमोहनाङ्गी ।
 त्वं ह्येव भक्ताभयदानदक्षा भक्तद्रुढां भीतिकरी य देवि ॥ २३-८ ॥
 सद्यस्त्वमुख्यैश्च कृषेऽट्टुलासं सुराः प्रवृष्टा वसुधा यकम्पे ।
 युक्षोभ सिन्धुर्गिरयो वियेलुर्द्वैत्यश्च भक्तो मलिषश्चुकोप ॥ २३-९ ॥
 त्वां सुन्दरीं यारमुभात् स दैत्यो विज्ञाय कामी विससर्ज दूतम् ।
 स येश्वरीं दैत्यगुणान् प्रवक्ता त्वां नेतुकामो विङ्गलोद्यमोऽभूत् ॥ २३-१० ॥
 प्रलोभनैस्त्वामथ देवशक्तिं ज्ञात्वाऽपि वाञ्छयैरनुनेतुकामः ।
 अडैकशः प्रेषयतिस्म दूतान् त्वां कामिनीं कर्तुमिमे न शुकुः ॥ २३-११ ॥
 अवेडि मां पुच्छविषाण्णलीनं भारं वलन्तं मलिषं द्विपादम् ।
 छिंसन्ति मां स्वर्धिजनास्त्वमेव रक्षाकरी मे शुभदे नमस्ते ॥ २३-१२ ॥

२४ यत्तुर्विंशदशकः - मलिषासुरवधम् - देवीस्तुतिः

देवि त्वया बाष्कलदुर्मुभादिदैत्येषु वीरेषु रणे उतेषु ।
 सद्भाज्यतस्त्वामनुनेतुकामो मोघप्रयत्नो मलिषश्चुकोप ॥ २४-१ ॥
 त्वां कामरूपः पुरपुच्छशृङ्गैर्नानास्त्रशस्त्रैश्च भृशं प्रहर्ता ।
 गर्जन् विनिन्दन् प्रहसन् धरित्रीं प्रकम्पयंश्चासुरराज्ययोध ॥ २४-२ ॥
 जपारुणाक्षी मधुपानतुष्टा त्वं यारिणाऽरेर्मलिषस्य कण्ठम् ।
 छित्वा शिरो भूमितले निपात्य रणाङ्गणस्था विबुधैः स्तुताऽभूः ॥ २४-३ ॥
 मातस्त्वया नो विपद्यो निरस्ता अशक्यमन्यैरिदमद्भुताङ्गि ।
 ब्रह्माण्डसर्गस्थितिनाशकर्त्री कस्त्वां जयेत् केन कथं कुतो वा ॥ २४-४ ॥
 विधास्वऋपाऽसि मलेशि यस्मिन् स वै परेषां सुभदः कविश्च ।
 त्वं वर्तसे यत्र सदाऽप्यविधास्वऋपिणी स त्वधमः पशुः स्यात् ॥ २४-५ ॥
 कृपाकटाक्षास्तव देवि यस्मिन् पतन्ति तस्यात्मजवित्तदाराः ।
 यच्छन्ति सौम्यं न पतन्ति यस्मिन् त अेव दुःखं ददतेऽस्य नूनम् ॥ २४-६ ॥

पश्याम नित्यं तव रूपमेतत्तथाश्च नामानि य कीर्तयाम् ।
 नमाम मूर्ध्ना पदपङ्कजे ते स्मराम कारुण्यमल्लाप्रावाडम् ॥ २४-७ ॥
 त्वमेव माताऽसि द्विवीकसां नो नान्या द्वितीया छितदानदक्षा ।
 अन्ये सुता वा तव सन्ति नो वा न रक्षिता नस्त्वदृते मछेशि ॥ २४-८ ॥
 क्व त्वं वयं क्वेति विचिन्त्य सर्वं क्षमस्व नो देव्यपराधजालम् ।
 यदा यदा नो विपदो भवन्ति तदा तदा पालय पालयास्मान् ॥ २४-९ ॥
 षंति स्तुवत्सु त्रिदशेषु सद्यः कृपाश्रुनेत्रैव तिरोदधाथ ।
 ततो जगद्देवि विभूतिपूर्णां बभूव धर्मिष्ठसमस्तज्जवम् ॥ २४-१० ॥
 त्वां संस्मरेयं न य वा स्मरेयं विपत्सु मा विस्मर मां विमूढम् ।
 रुदन् बिडालार्भकवन्न किञ्चिच्छक्नोमि कर्तुं शुभदे नमस्ते ॥ २४-११ ॥

रूप पञ्चविंशदशकः - मङ्गलसरस्वत्यवतारः

सुम्भादिवधम्
 अथामराः शत्रुविनाशतृप्ताश्चिराय भक्त्या भवतीं भजन्तः ।
 मन्दीभवद्भक्तिदृष्टः कमेण पुनश्च दैत्याभिभव संमीयुः ॥ २५-१ ॥
 सुम्भो निसुम्भश्च सखोदरौ स्वैः प्रसादितात्पन्नभवात्तपोभिः ।
 स्त्रीमात्रवध्यत्वमवाप्य देवान् जित्वा रणोऽध्युषतुर्द्वैन्द्रलोकम् ॥ २५-२ ॥
 भ्रष्टश्रियस्ते तु गुरुपदेशाद्धिमाद्रिमासा नुनुवुः सुरास्त्वाम् ।
 तेषां पुरश्चाद्रिसुताऽऽविरासीत्सनातुं गता सा किल देवनधाम् ॥ २५-३ ॥
 तद्दंडोशात्त्वमजा प्रजाता यतः प्रसिद्धा षलु कौशिकीति ।
 मङ्गलसरस्वत्यभिधां दधाना त्वं राजसीशक्तिरितीर्यसे य ॥ २५-४ ॥
 छिमाद्रिशृङ्गेषु मनोहराङ्गी सिंहाधिरुढा मृद्गुगानलोला ।
 श्रोत्राणि नेत्राण्यपि देवभाजां यदर्षियाष्टादशबाहुयुक्ता ॥ २५-५ ॥
 विज्ञाय सुम्भः किल दूतवाक्यात्त्वां मोहनाङ्गीं दधितां चिकीर्षुः ।
 त्वदन्तिके प्रेषयतिस्म दूतानेकैकशः स्निग्धवयोविलासान् ॥ २५-६ ॥
 त्वां प्राप्य ते कालिकया समेतामेकैकशः सुम्भगुणान् प्रभाष्य ।
 पत्नी भवास्थेति कृतोपदेशास्तत्रातिकुल्यात्पिता बभूवुः ॥ २५-७ ॥
 सुम्भाज्ञया धूम्रविलोचनाभ्यो रणोधतः कालिकया हतोऽभूत् ।

यएउं य मुएउं य निडत्य काली त्वत्कालजा तद्गुधिरं पपौ य ॥ २५-८ ॥
 यामुष्टिडेकेति प्रथिता ततः सा त्वां रक्तबीजोऽध युयुत्सुराप ।
 यद्रक्तभिन्दूढमवरक्तबीजसङ्घैर्जगद्व्याप्तमभूदशेषम् ॥ २५-९ ॥
 भ्रमेन्द्रपाश्यादिकदेवशक्तिकोटयो रणं यद्गुररातिसङ्घैः ।
 तत्सङ्गरं वर्णयितुं न शक्तः सडस्रजिह्वोऽपि पुनः किमन्ये ॥ २५-१० ॥
 रणोऽतिघोरे विवृतानना सा काली स्वजिह्वां भ्रलु यालयन्ती ।
 त्वख्यस्त्रकृत्ताभिलरक्तबीजरक्तं पपौ गर्जनभीतदैत्या ॥ २५-११ ॥
 त्वया निसुम्भस्य शीरो निकृत्तं सुम्भस्य तत्कालिकयाऽपि यान्ते ।
 अन्येऽसुरास्त्वां शिरसा प्राणस्य पातालमापुस्त्वदनुग्रहेण ॥ २५-१२ ॥
 डतेषु देवा रिपुषु प्राणस्य त्वां तुष्टुवुः स्वर्गमगुः पुनश्च ।
 ते पूर्ववधेऽडविर्दन्तो भूमाववर्षन् जलुषुश्च मर्त्याः ॥ २५-१३ ॥
 मातर्मदीये हृदि सन्ति दम्भदर्पाभिमानाद्यसुरा बलिष्ठाः ।
 निडत्य तान् देव्यभयं सुभं य त्वमेव माता मम ते नमोऽस्तु ॥ २५-१४ ॥

२६ षड्विंशदशकः - सुरथकथा

राजा पुराऽऽसित् सुरथाभिधानः स्वारोचिषे यैत्रकुलावतंसः ।
 मन्वन्तरे सत्यरतो वदान्यः सम्यक्प्रजापालनमात्रनिष्ठः ॥ २६-१ ॥
 वीरोऽपि देवात्समरे स डोलाविध्वंसिभिः शत्रुबलैर्जितः सन् ।
 त्यक्त्वा स्वराज्यं वनमेत्य शान्तं सुमेधसं प्राप मुनिं शरण्यम् ॥ २६-२ ॥
 तपोवनं निर्भयमावसन्दुमच्छायाश्रितः शीतलवातपृक्तः ।
 स अेकदा राजयगुडादित्यिन्तापर्याङ्कुलः डग्न्येदपश्यदार्तम् ॥ २६-३ ॥
 राजा तमूये सुरथोऽस्मि नाम्ना जितोऽरिभिर्भ्रष्टविभूतिजालः ।
 गुडादित्यिन्तामधितान्तरङ्गः कुतोऽसि कस्त्वं वद मां समस्तम् ॥ २६-४ ॥
 श्रुत्वेति स प्रत्यवदत्समाधिनामाऽस्मि वैश्यो हृतसर्ववित्तः ।
 पत्नीसुताद्यैः स्वगुडान्निरस्तस्तथाऽपि सोत्कण्ठमिमान् स्मरामि ॥ २६-५ ॥
 अनेन साकं सुरथो विनीतो मुनिं प्राणम्याड समधिनामा ।
 गुडान्निरस्तोऽपि गृडादित्यिन्तां करोति सोत्कण्ठमयं मडर्षे ॥ २६-६ ॥

ब्रह्मैव सत्यं परमद्वितीयं मिथ्या जगत्सर्वमिदं य ज्ञाने ।
 तथाऽपि मां बाधत येव राज्यगृहादित्यिन्ता वद तस्य उेतुम् ॥ २६-७ ॥
 उये तपस्वी शृणु भूप माया सर्वस्य उेतुः सगुणाऽगुणा सा ।
 भन्धं य मोक्षं य करोति सैव सर्वेऽपि मायावशगा भवन्ति ॥ २६-८ ॥
 ज्ञानं उरेरस्ति विधेश्च किन्तु क्वचित्कदाचिन्मिलितौ मिथस्तौ ।
 विमोहितौ कस्त्वमरे नु कस्त्वमेवं विवादं किल यङ्कतुः स्म ॥ २६-९ ॥
 ज्ञानं द्विषैकं त्वपरोक्षमन्यत्परोक्षमाप्येतदवेडि राजन् ।
 आधं मडेश्याः कृपया विरक्त्या भक्त्या मडत्सङ्गमतश्च लभ्यम् ॥ २६-१० ॥
 य अेतदाप्नोति स सर्वमुक्तो द्वेषश्च रागश्च न तस्य भूप ।
 ज्ञानं द्वितीयं भलु शास्त्रवाक्यविचारतो बुद्धिमतैव लभ्यम् ॥ २६-११ ॥
 शमादिडीनो न य शास्त्रवाक्यविचारमात्रेण विमुक्तिमेति ।
 देव्याः कटाक्षैर्लभते य भुक्तिं मुक्तिं य सा केवलभक्तिगम्या ॥ २६-१२ ॥
 सम्भूज्य तां साकमनेन दुर्गां कृत्वा प्रसन्नां स्वछितं लभस्व ।
 श्रुत्वा मुनेर्वाक्यमुभौ मडेशि त्वां पूजयामासतुरिद्धभक्त्या ॥ २६-१३ ॥
 वर्षद्वयान्ते भवतीं समीक्ष्य स्वप्ने सतोषावपि तावतुमौ ।
 द्दक्षया जाग्रति यापि भक्तावायेरतुर्द्वौ कठिनप्रतानि ॥ २६-१४ ॥
 वर्षत्रयान्ते सुभुर्भीं प्रसन्नां त्वां वीक्ष्य तौ तुष्टुवतुः प्रहृष्टौ ।
 दैवात्समाधिस्त्वदनुग्रहेण लब्ध्वा परं ज्ञानमवाप मुक्तिम् ॥ २६-१५ ॥
 भोगाविरक्तः सुरथस्तु शीघ्रं निष्कण्टकं राज्यमवाप भूयः ।
 मन्वन्तरे भूपतिरष्टमे स सावर्णिनामा य मनुर्भूव ॥ २६-१६ ॥
 त्वं भुक्तिकामाय ददासि भोगं मुमुक्षुवे संसृतिमोयनं य ।
 किञ्चिन्न पृच्छामि परं विमूढो नमामि ते पादसरोजयुग्मम् ॥ २६-१७ ॥

२७ सप्तविंशदशकः - शताक्षयतारः

दैत्यः पुरा कश्चन दुर्गमाप्यः प्रसादितात्पन्नभवात्तपोभिः ।
 अवैदिकं वैदिकमथगुह्यान्मन्त्रं समस्तं दिविषज्जयैषी ॥ २७-१ ॥
 वेदे गृहीते दितिजेन विप्राः श्रुतिस्थिरा विस्मृतवेदमन्त्राः ।
 सान्ध्यानि कर्माण्यपि नैव यङ्कुः क्षितिस्त्ववेदाध्ययना बभूव ॥ २७-२ ॥

हृत्पेषु मन्त्रेष्वपिलेषु पूजायज्ञादि भूमौ न कृतं मनुष्यैः ।
 सुरा अशक्तास्तदलाभमिन्ना दैत्येन युद्धे बलिना जिताश्च ॥ २७-३ ॥
 त्यक्त्वा दिवं ते गिरिगङ्गरेषु निलीय वर्षाणि बहूनि निन्युः ।
 वृष्टेरभावाद्धरणी य शुष्कजलाशया तर्षनिपीडिताऽभूत् ॥ २७-४ ॥
 सर्वे तृषार्ताश्च डिमाद्रिमेत्य त्वां ध्यानपूजानुतिभिर्भजन्तः ।
 प्रसादयामासुरनेककोटिब्रह्माण्डकर्त्रीमणिवार्तिहन्त्रीम् ॥ २७-५ ॥
 दृष्टा दयार्द्राक्षिशता त्वमेभिः कृपाश्रुवर्षेर्नवरात्रमुर्व्याम् ।
 जलाशयान्पूर्वाजलांश्चकर्थ जनाः शताक्षीत्यभिधां ददुस्ते ॥ २७-६ ॥
 क्षुत्पीडितानां य यरायराणां सर्वत्र नानाविधमन्नमिष्टम् ।
 स्वादूनि मूलानि इलानि यादाः शाकम्भरीति प्रथिता ततोऽभूः ॥ २७-७ ॥
 दैत्यस्तु विज्ञाय समस्तमस्त्रशस्त्रैः ससैन्यः प्रहसन् वपुस्ते ।
 रणाङ्गणो सायकविद्धगात्रः सशब्दमुर्व्यां तरुवत्पपात ॥ २७-८ ॥
 स यासुरात्मा भलु वेदमन्त्रान् थिरं पठंस्त्वामभिवीक्षमाणः ।
 गतायुराविश्य परात्मनि त्वय्यवाप मुक्तिं मिषतां सुराणाम् ॥ २७-९ ॥
 वेदान्छूतान्भ्रजभवानने त्वं पुनश्च निक्षिप्य जगत्सुरक्षाम् ।
 कृत्वा नुता देवगाणैर्नरैश्च तुष्टा तिरोऽभूः करुणाद्रनेत्रा ॥ २७-१० ॥
 भक्तस्य वै दुर्गतिनाशिनी त्वं सुभ्रप्रदा दुर्गमहन्त्रि मातः ।
 दुर्गति नाम्ना विदिता य लोके विचित्ररूपास्तव देवि लीलाः ॥ २७-११ ॥
 कोऽप्यस्ति चित्ते मम दुर्गमोऽयं ज्ञातस्त्वया नैव मया तु देवि ।
 यः सन्ततं द्रुष्यति मे तमाशु संदृत्य मां रक्ष नमो नमस्ते ॥ २७-१२ ॥

२८ अष्टाविंशदशकः - शक्त्यवमानदोषः

डालाडलाभ्यानसुरान् पुरा तु निजघ्नतुर्विष्णुडरौ रणान्ते ।
 स्वेनैव वीर्येण जयोऽयमेवं तौ मोहितौ दर्पमवापतुश्च ॥ २८-१ ॥
 ततो विधिस्तौ तरुवद्वियेष्टौ तेजोविडीनावभिवीक्ष्य भीतः ।
 निमीलिताक्षः सकलं विचिन्त्य जानन् सुतान् दक्षमुभानुवाच ॥ २८-२ ॥
 पुत्रा हरिं पश्यत धूर्जटिं य यौ नष्टशक्ती भलु शक्तिः कोपात् ।

તતો જગદ્ભારયુતોઽસ્મિ યૂયં શક્તિં તપોભિઃ કુરુત પ્રસન્નામ્ ॥ ૨૮-૩ ॥

શક્તોઃ પ્રસાદેન હિ પૂર્વવત્તૌ સ્યાતાં યશોવૃદ્ધિરનેન વઃ સ્યાત્ ।

શક્તિશ્ચ યત્રાવતરત્યમોઘમેતલ્હુલં યાતિ કૃતાર્થતાં ચ ॥ ૨૮-૪ ॥

શક્તોઃ કટાક્ષૈર્જગતોઽસ્તુ ભદ્રમેવં નિશામ્યાશુ હિમાદ્રિમેત્ય ।

દક્ષાદયો ધ્યાનજપાદિભિસ્ત્વામારાધ્ય ભક્ત્યાઽબ્દશતાનિ નિન્યુઃ ॥ ૨૮-૫ ॥

દૃષ્ટા પુરસ્તૈસ્તુ નુતા ત્વમાત્ય ભીત્યાલમાર્ત્યા ચ હિતં દદામિ ।

ગૌરી ચ લક્ષ્મીશ્ચ મમૈવ શક્તી તે શમ્ભવે પ્રાગ્ હરયે ચ દત્તે ॥ ૨૮-૬ ॥

તૌ શક્તિસાહાય્યત એવ દૈત્યાન્નિજઘ્નુઃ સત્યમિદં તુ તાભ્યામ્ ।

હા વિસ્મૃતં શક્ત્યવમાનદોષાદ્વિનષ્ટશક્તી ખલુ તાવભૂતામ્ ॥ ૨૮-૭ ॥

તૌ પૂર્વવત્સ્તામિહ શક્તિરેકા જાયેત દક્ષસ્ય કુલે મદીયા ।

ક્ષીરાબ્ધિતોઽન્યા ચ પુરાશિરાધાં ગૃહ્ણાતુ પશ્ચાદિતરાં ચ વિષ્ણુઃ ॥ ૨૮-૮ ॥

સર્વે સ્વશક્તિં પરિપૂજ્ય માયાભીજાદિમન્ત્રાન્વિધિવજ્જપન્તઃ ।

વિરાટ્સ્વરૂપં મમ રૂપમેતત્સચ્ચિત્સ્વરૂપં ચ સદા સ્મરેત ॥ ૨૮-૯ ॥

પ્રયાત તુષ્ટા જગતાં શુભં સ્યાદેવં ત્વમાભાષ્ય તિરોદધાથ ।

કારુણ્યતસ્તે ગિરિશો હરિશ્ચ શક્તાવભૂતાં નિજકર્મ કર્તુમ્ ॥ ૨૮-૧૦ ॥

માતઃ કટાક્ષા મયી તે પતન્તુ મા માઽસ્તુ મે શક્ત્યવમાનપાપમ્ ।

સર્વાન્સ્વધર્માન્ કરવાણ્યભીતો ભદ્રં મમ સ્યાત્સતતં નમસ્તે ॥ ૨૮-૧૧ ॥

૨૯ એકોનત્રિંશદશકઃ - દેવીપીઠોત્પત્તિઃ

અથૈકદાઽદૃશ્યત દક્ષગેહે શાક્તં મહસ્તચ્ચ બભૂવ બાલા ।

વિજ્ઞાય તે શક્તિમિમાં જગત્સુ સર્વેઽપિ હૃષ્ટા અભવન્ ક્ષણશ્ચ ॥ ૨૯-૧ ॥

દક્ષઃ સ્વગેહાપતિતાં ચકાર નામ્ના સતીં પોષયતિ સ્મ તાં સઃ ।

સ્મરન્ વચસ્તે ગિરિશાય કાલે પ્રદાય તાં દ્વૌ સમતોષયચ્ચ ॥ ૨૯-૨ ॥

એવં શિવઃશક્તિયુતઃ પુનશ્ચ બભૂવ ગચ્છત્સુ દિનેષુ દક્ષઃ ।

દૈવાચ્છિવદ્વેષમવાપ દેહં તત્પોષિતં સ્વં વિજહૌ સતી ચ ॥ ૨૯-૩ ॥

દુઃખેન કોપેન ચ હા સતીતિ મુહુર્વદન્નુદૃતદારદેહઃ ।

બભ્રામ સર્વત્ર હરઃ સુરેષુ પશ્યત્સુ શાર્ફંગી શિવમન્વચારીત્ ॥ ૨૯-૪ ॥

रुद्रांसविन्धस्तसतीशरीरे विष्णुः शरौघैर्बहुशश्वकर्त ।
 अेकैकशः पेतुरमुष्य भाएडा भूमौ शिवे साष्टशतं स्थलेषु ॥ २८-५ ॥
 यतो यतः पेतुरिमे स्थलानि सर्वाणि तानि प्रथितानि लोके ।
 धमानि पूतानि भवानि देवीपीठानि सर्वाधडराणि भान्ति ॥ २८-६ ॥
 त्वमेकमेवाद्भयमत्र भिन्ननामानि धृत्वा भलु मन्त्रतन्त्रैः ।
 सम्भूज्यमाना शरणागतानां भुक्तिं य मुक्तिं य ददासि मातः ॥ २८-७ ॥
 निर्विण्णचित्तः स सतीवियोगास्थिवः स्मरंस्त्वां कुडचिन्निषण्णः ।
 समाधिमग्नोऽभवदेष लोकः शक्तिं विना डा विरसोऽलसश्च ॥ २८-८ ॥
 चिन्ताकुला मोडधियो विशीर्णतोषा मडारोगनिपीडिताश्च ।
 सौभाग्यहीना विडताभिलाषाः सर्वे सद्योद्विग्नलृद्यो बभूवुः ॥ २८-९ ॥
 शिवोऽपि शक्त्या सडितः करोति सर्वं वियुक्तश्च तथा जडः स्यात् ।
 मा माऽस्तु मे शक्तिवियोग ओष दसोऽस्मि भूयो वरदे नमस्ते ॥ २८-१० ॥

३० त्रिंशदशकः - श्रीपार्वत्यवतारः

समाधिमग्नो गिरिशो विरिञ्चात्तपःप्रसन्नाखिल तारकाप्यः ।
 दैत्यो वरं प्राप्य विजित्य देवान् सभान्धवः स्वर्गसुभान्यभुङ्क्त १ ॥
 वरैः स भर्गोरसपुत्रमात्रवध्यत्वमामोऽस्य य पत्यभावात् ।
 सर्वाधिपत्यं स्वबलं य मोडान्मत्तो भृशं शाश्वतमेव मेने ॥ ३०-२ ॥
 नष्टाभिलाः श्रीडरये सुरास्ते निवेदयामासुरशेषदुःभम् ।
 स खाड देवा अनयेन नूनमुपेक्षते नो जननी कृपाद्रा ॥ ३०-३ ॥
 तद्विस्मृतेर्जातमिदं करेण यष्ट्या य या ताऽयति स्वपुत्रम् ।
 तामेव बालः स निजेष्टदात्रीं सास्रं रुदन्मातरमभ्युपैति ॥ ३०-४ ॥
 माता छि नः शक्तिरिमां प्रसन्नां कुर्याम भक्त्या तपसा य शीघ्रम् ।
 सर्वापदः सैव उरिष्यतीति श्रुत्वामरास्त्वां नुनुवुर्मडेशि ॥ ३०-५ ॥
 निशम्य तेषां श्रुतिवाक्यगर्भस्तुतिं प्रसन्ना विबुधांस्त्वमात्य ।
 अलं विषादेन सुराः समस्तं जाने उरिष्यामि भयं द्रुतं वः ॥ ३०-६ ॥
 छिमाद्रिपुत्री विबुधास्तदर्थं जायेत गौरी मम शक्तिरेका ।
 सा य प्रदेया वृषभध्वजाय तयोः सुतस्तं दितिजं य उन्यात् ॥ ३०-७ ॥

ઇત્યં નિશમ્યાસ્તભયેષુ દેવેષ્વભ્યર્થિતા દેવિ હિમાચલેન ।
 ત્વં વર્ણયન્તી નિજતત્ત્વમેભ્યઃ પ્રદર્શયામાસિથ વિશ્વરૂપમ્ ॥ ૩૦-૮ ॥
 સહસ્રશીર્ષં ચ સહસ્રવક્ત્રં સહસ્રકર્ણં ચ સહસ્રનેત્રમ્ ।
 સહસ્રહસ્તં ચ સહસ્રપાદમનેકવિઘ્નુત્પ્રભમુજ્જ્વલં ચ ॥ ૩૦-૯ ॥
 દૃષ્ટ્વેદમીશ્વર્યખિલૈર્ભિયોક્તા ત્વં ચોપસંહૃત્ય વિરાટસ્વરૂપમ્ ।
 કૃપાવતી સ્મેરમુખી પુનશ્ચ નિવૃત્તિમાર્ગ ગિરયે ન્યગાદીઃ ॥ ૩૦-૧૦ ॥
 ઉક્ત્વાડખિલં સંસૃતિમુક્તિમાર્ગં સુરેષુ પશ્યત્સુ તિરોદધાથ ।
 શ્રુત્વાડદ્રિમુખ્યાસ્તવ ગીતમુચ્ચૈર્દેવા જપધ્યાનપરા બભૂવુઃ ॥ ૩૦-૧૧ ॥
 અથૈકદા પ્રાદુરભૂદ્ધિમાદ્રૌ શાક્તં મહો દક્ષગૃહે યથા પ્રાઙ્ ।
 ક્રમેણ તદ્દેવિ બભૂવ કન્યા સા પાર્વતીતિ પ્રથિતા જગત્સુ ॥ ૩૦-૧૨ ॥
 હિમાદ્રિણૌષા ચ હરાચ દત્તા તયોઃ સુતઃ સ્કન્દ ઇતિ પ્રસિદ્ધઃ ।
 સ તારકાખ્યં દિતિજં નિહત્ય રરક્ષ લોકાનખિલાન્ મહેશિ ॥ ૩૦-૧૩ ॥
 દુર્વાસસઃ શાપબલેન શકો નષ્ટાખિલશ્રીર્વચનેન વિષ્ણોઃ ।
 ક્ષીરોદધિં સાસુરદેવસઙ્ઘો મમન્થ તસ્માદુદભૂચ્ય લક્ષ્મીઃ ॥ ૩૦-૧૪ ॥
 યા પૂજિતેન્દ્રેણ રમા તવૈકા શક્તિઃ સ્વરૈશ્વર્યપુનઃપ્રદાનાત્ ।
 શાપાન્મુનેર્દેવગણાન્વિમોચ્ય કટાક્ષતસ્તે હરિમાપ ભૂયઃ ॥ ૩૦-૧૫ ॥
 ત્વં સર્વશક્તિર્ન જિતાડસિ કેનાપ્યન્યાન્ જયસ્યેવ સદા શરણ્યા ।
 માતેવ પત્નીવ સુતેવ વા ત્વં વિભાસિ ભક્તસ્ય નમો નમસ્તે ॥ ૩૦-૧૬ ॥

૩૧ એકત્રિંશદશકઃ - ભ્રામર્યવતારઃ

કશ્ચિત્પુરા મન્નમુદીર્ય ગાયત્રીતિ પ્રસિદ્ધં દિતિજોડરુણાખ્યઃ ।
 ચિરાચ કૃત્વા તપ આત્મયોનેઃ પ્રસાદિતાદાપ વરાનપૂર્વાન્ ॥ ૩૧-૧ ॥
 સ્ત્રીપુમ્ભિરસ્ત્રૈશ્ચ રણે દ્વિપાદૈશ્ચતુષ્પદૈશ્ચાપ્યુભયાત્મકૈશ્ચ ।
 અવધ્યતાં દેવપરાજયં ચ લબ્ધ્વા સ દૃમ્હો દિવમાસસાદ ॥ ૩૧-૨ ॥
 રણે જિતા દૈત્યભયેન લોકપાલૈઃ સહ સ્વસ્વપદાનિ હિત્વા ।
 દેવા દ્રુતાઃ પ્રાપ્ય શિવં સ્પિણ્ણાં સંયગ્વધોપાયમચિન્તયંશ્ચ ॥ ૩૧-૩ ॥
 તદાડભવત્કાપ્યશરીરિણી વાગ્ભજેત દેવી શુભમેવ વઃ સ્યાત્ ।

दैत्योऽरुणो वर्धयतील गायत्र्युपासनेनात्मबलं त्वधृष्यम् ॥ ३१-४ ॥
 यद्येष तं मन्त्रजपं जहाति स दुर्बलः साध्यवधोऽपि य स्यात् ।
 अयं निशम्य त्रिदशैः प्रहृष्टैरभ्यर्थितो देवगुरुः प्रतस्थे ॥ ३१-५ ॥
 स प्राप दैत्यं यतिरूपधारी प्रत्युद्रतो मन्त्रजपातिसक्तम् ।
 स्मितार्द्रमूत्रे कुशली सभन्धुमित्रो भवान् किं जगद्वेकवीर ॥ ३१-६ ॥
 दैत्यस्य ते मन्त्रजपेन किं यो नूनं बलिष्ठं त्वबलं करोति ।
 येनैव देवा अबला रणेषु त्वया जितास्त्वं स्वछितं कुरुष्व ॥ ३१-७ ॥
 संन्यासिनो मन्त्रजपेन रागद्वेषादि जेतुं सततं यतन्ते ।
 न त्वं यतिर्नापि मुमुक्षुरर्थकामातिसक्तस्य जपेन किं ते ॥ ३१-८ ॥
 अेकं छि मन्त्रं समुपास्वडे द्वौ तेनासि मित्रं मम तद्द्रवामि ।
 मन्त्रश्च मे मुक्तिदमेव तुभ्यं वृद्धिं न दद्याद्यमित्यवेच्छि ॥ ३१-९ ॥
 बृहस्पतावेवमुदीर्य याते सत्यं तद्दुक्तं दितिजो विचिन्त्य ।
 क्माज्जडौ मन्त्रजपं सदा छि मूढः परप्रोक्तविनेयबुद्धिः ॥ ३१-१० ॥
 अयं गुरौ कुर्वति दैत्यभीतैः कृत्वा तपोयोगजपाध्वरादि ।
 जाम्बूनद्वैश्वर्यमरैः स्तुता त्वं प्रसादिता प्रादुरभूः कृपाद्रा ॥ ३१-११ ॥
 त्वद्वेदजातैर्भ्रमरैरनन्तैर्दैत्यैः ससैन्यो विह्वलास्त्रशस्त्रः ।
 दष्टो लतस्त्वं य नुत्तिप्रसन्ना पश्यत्सु देवेषु तिरोहिताऽभूः ॥ ३१-१२ ॥
 स्वदेहतो वै भ्रमरान् विधात्री त्वं भ्रामरीति प्रथिता जगत्सु ।
 अहो विशित्रास्तव देवि लीलाः नमो नमस्ते भुवनेशि मातः ॥ ३१-१३ ॥

३२ द्वात्रिंशदशकः - यक्षकथा

पुरा सुरा वर्षशतं रणेषु निरन्तरेषु त्वदनुग्रहेण ।
 विजित्य दैत्यान् जननीमपि त्वां विस्मृत्य दृष्ट्वा नितरां बभूवुः ॥ ३२-१ ॥
 मयैव दैत्या बलवत्तरेण लता न यान्चैरिति शङ्कमुष्याः ।
 देवा अबूवन्नतिदर्पवन्तस्त्वं देवि यान्तः कुरुष्वे स्म लसम् ॥ ३२-२ ॥
 तस्थित्तदर्पासुरनाशनाय तेजोमयं यक्षवपुर्दधाना ।
 त्वं नातिदूरे स्वयमाविरासीस्त्वां वासवाद्या ददृशुः सुरौघाः ॥ ३२-३ ॥

સઘઃ કિલાશઙ્કયત તૈરિદં કિં માયાડડસુરી વેતિ તતો મઘોના ।
 અગ્નિનિયુક્તો ભવતીમવાત્ઃ પૃષ્ઠસ્ત્વયા કોડસિ કુતોડસિ ચેતિ ॥ ૩૨-૪ ॥
 સ ચાહ સર્વૈર્વિદિતોડગ્નિરસ્મિ મચ્યેવ તિષ્ઠત્યપિલં જગચ્ચ ।
 શકનોમિ દગ્ધું સકલં હવિર્ભુજ્મદ્ધીર્યતો દૈત્યગણા જિતાશ્ચ ॥ ૩૨-૫ ॥
 ઇતીરિતા શુષ્કતૃણં ત્યમેકં પુરો નિધાયાત્ય દહૈતદાશુ ।
 એવં જ્વલન્નગ્નિરિદં ચ દગ્ધું કુર્વન્ પ્રયત્નં ન શશાક મત્તઃ ॥ ૩૨-૬ ॥
 સ નષ્ટર્ગવઃ સહસા નિવૃત્તસ્તતોડનિલો વજ્રભૃતા નિયુક્તઃ ।
 ત્વાં પ્રામવાનગ્નિવદેવ પૃષ્ઠો દેવિ સ્વમાહાત્યવચો બભાષે ॥ ૩૨-૭ ॥
 માં માતરિશ્ચાનમવેહિ સર્વે વ્યાપારવન્તો હિ મયૈવ જીવાઃ ।
 ન પ્રાણિનઃ સન્તિ મયા વિના ચ ગુહામિ સર્વં ચલયામિ વિશ્વમ્ ॥ ૩૨-૮ ॥
 ઇત્યુક્તમાકર્ણ્ય તૃણં તદેવ પ્રદર્શ્ય ચૈતચ્ચલયેત્યભાણીઃ ।
 પ્રભગ્જનસ્તત્સ ચ કર્મ કર્તુમશક્ત એવાસ્તમદો નિવૃત્તઃ ॥ ૩૨-૯ ॥
 અથાતિમાની શતમન્યુરન્તરગ્નિં ચ વાયું ચ હસન્નવાપ ।
 ત્વાં યક્ષરૂપાં સહસા તિરોડભૂઃ સોડદહ્યતાન્તઃ સ્વલઘુત્વભીત્યા ॥ ૩૨-૧૦ ॥
 અથ શ્રુતાકાશવચોડનુસારી હ્રીહ્વારમન્ત્રં સ ચિરાય જત્વા ।
 પશ્યન્નુમાં ત્વાં કરુણાશ્રુનેત્રાં નનામ ભક્ત્યા શિથિલાભિમાનઃ ॥ ૩૨-૧૧ ॥
 જ્ઞાનં પરં ત્વન્મુખતઃ સ લબ્ધ્વા કૃતાગ્જલિર્નમ્નશિરા નિવૃત્તઃ ।
 સર્વામરેભ્યઃ પ્રદદૌ તતસ્તે સર્વં ત્વદિચ્છાવશગં વ્યજાનન્ ॥ ૩૨-૧૨ ॥
 તતઃ સુરા દમ્ભવિમુક્તિમાપુર્ભવન્તુ મત્યાશ્ચ વિનમ્રશીર્ષાઃ ।
 અન્યોન્યસાહાયકરાશ્ચ સર્વે મા યુદ્ધવાર્તા ભુવનત્રયેડસ્તુ ॥ ૩૨-૧૩ ॥
 ત્વદિચ્છયા સૂર્યશશાહુવહ્નિવાચ્યાદયો દેવિ સુરાઃ સ્વકાનિ ।
 કર્માણિ કુર્વન્તિ ન તે સ્વતન્ત્રાસ્તસ્યૈ નમસ્તેડસ્તુ મહાનુભાવે ॥ ૩૨-૧૪ ॥

૩૩ ત્રયસ્ત્રિંશદશકઃ - ગૌતમકથા

શકઃ પુરા જીવગણસ્ય કર્મદોષાત્સમાઃ પચ્ચદશ ક્ષમાયામ્ ।
 વૃષ્ટિં ન ચકે ધરણી ચ શુષ્કવાપીતડાગાદિજલાશયાડડસીત્ ॥ ૩૩-૧ ॥
 સસ્યાનિ શુષ્કાણિ ખગાન્ મૃગાંશ્ચ ભુક્ત્વાડપ્યતૃમાઃ ક્ષુધયા તૃષા ચ ।
 નિપીડિતા મર્ત્યશવાનિ ચાહો મર્ત્યા અનિષ્ટાન્યપિ ભુગ્જતે સ્મ ॥ ૩૩-૨ ॥

क्षुधाऽर्दिताः सर्वजना मडाऽऽपद्धिमुक्तिकामा मिलिताः कदाचित् ।
तपोधनं गौतममेत्य भक्त्या पृष्टा मुनिं स्वागमहेतुभूयः ॥ ३३-३ ॥

विज्ञाय सर्वं मुनिराट् कृपालुः सम्पूज्य गायत्र्यभिधां शिवे त्वाम् ।
प्रसाधे दृष्ट्वा य तवैव हस्ताल्लेभे नवं कामदपात्रमेकम् ॥ ३३-४ ॥

दुकूलसौवर्णविभूषणान्नवस्त्रादि गावो मछिषादयश्च ।
यद्यज्जनैरीप्सितमाशु तत्तत्तत्पात्रतो देवि समुद्भूय ॥ ३३-५ ॥

रोगो न दैन्यं न भयं न यैव जना मिथो मोदकरा भूवुः ।
ते गौतमस्योग्रतपःप्रभावमुख्यैर्जगुस्तां करुणार्द्रतां य ॥ ३३-६ ॥

अयं समा द्वादश तत्र सर्वे निन्युः कदाचिन्मिलितेषु तेषु ।
श्रीनारदो देवि शशीव गायत्र्याश्चर्यशक्तिं प्रगृणन्नवाप ॥ ३३-७ ॥

स पूजितस्तत्र निषण्ण उच्यैर्निवेद्य तां गौतमकीर्तिलक्ष्मीम् ।
सत्मासु शकादिसुरैः प्रगीतां जगाम सन्तो जल्लुषुः कृतज्ञाः ॥ ३३-८ ॥

काले धरां वृष्टिसमृद्धसस्थां दृष्ट्वा जना गौतममानमन्तः ।
आपृच्छ्यते सज्जनसङ्गापूता मुदा जवात्स्वस्वगृहाणि जग्मुः ॥ ३३-९ ॥

दुःभानि मे सन्तु यतो मनो मे प्रतप्तसङ्घट्टितलेमशोभि ।
विशुद्धमस्तु त्वयी बद्धरागो भवानि ते देवि नमोऽस्तु भूयः ॥ ३३-१० ॥

३४ यतुस्त्रिंशदशकः - गौतमशापः

स्वर्वासिभिर्गौतमकीर्तिरुच्यैर्गीता सत्मासु त्रिदशैः सदेति ।
आकण्ठ्यं देवर्षिमुभात्कृतघ्ना द्विजा बभूवुः किल सेष्ययित्ताः ॥ ३४-१ ॥

तैर्माययाऽऽसन्नमृतिः कृता गौः सा प्रेषिता गौतमलोमशालाम् ।
अगान्मुनेर्जुह्वित अेव वह्नौ दुङ्गारमात्रेण पपात योर्व्याम् ॥ ३४-२ ॥

उता उता गौरिड गौतमेनेत्युच्यैर्द्विजाः प्रोथ्य मुनिं निनिन्दुः ।
स येद्धकोपः प्रलयानलाभस्तान् रक्तनेत्रः प्रशपन्नवाय ॥ ३४-३ ॥

प्रतेषु यज्ञेषु निवृत्तिशास्त्रेष्वपि द्विजा वो विमुभत्वमस्तु ।
निषिद्धकर्माथरणे रताः स्त स्त्रियः प्रजा वोऽपि तथा भवन्तु ॥ ३४-४ ॥

सत्सङ्गमो माऽस्तु जगज्जनन्याः कथामृते वो न रतिः ष्वलु स्यात् ।

पाषाण्डकापालिकवृत्तिपापैः पीडा भवेद्भो नरकेषु नित्यम् ॥ ३४-५ ॥

उक्त्वैवमार्यो मुनिरेत्य गायत्र्याभ्यां कृषार्द्रां भवतीं ननाम ।

त्वमात्य द्रुग्धं भुजगाय दत्तं दातुः सदाऽनर्थदमेव विद्धि ॥ ३४-६ ॥

सदेदृशी कर्मगतिर्महर्षे शान्तिं भज स्वं तप अेव रक्ष ।

मा कुप्यतामेवमृषिर्निशम्य मडानुतापार्द्रमना बभूव ॥ ३४-७ ॥

शामा द्विजा विस्मृतवेदमन्त्रा लब्ध्वा विवेकं मिलिता मुनिं तम् ।

प्राप्ताः प्रसीदति मुहुर्वदन्तो नत्वा त्रपानम्रमुष्मा अतिष्ठन् ॥ ३४-८ ॥

कृषार्द्रनेत्रो मुनिराह न स्थान्मृषा वयो मे नरके वसेत ।

जायेत विष्णुर्भुवी कृष्णनामा वन्देत तं शापविभोयनार्थम् ॥ ३४-९ ॥

स्वपापमुक्त्यर्थमनन्तशक्तिं देवीं सदा ध्यायत भक्तिपूताः ।

सर्वत्र भूयाञ्छुभमित्युदीर्य गायत्रि दध्यौ भवतीं महर्षिः ॥ ३४-१० ॥

मुञ्चानि मा वाक्शरमन्ययित्ते कृतघ्नता माऽस्तु ममान्तरङ्गे ।

निन्दानि मा सञ्जनमेष भीतो भवानि पापाद्भरदे नमस्ते ॥ ३४-११ ॥

३५ पञ्चत्रिंशदशकः - अनुग्रहवैशित्र्यम्

भाग्योदये त्रीणि भवन्ति नूनं मनुष्यता सञ्जनसङ्गमश्च ।

त्वदीयमाहात्म्यकथाश्रुतिश्च यतः पुमांस्त्वत्पदभक्तिमेति ॥ ३५-१ ॥

ततः प्रसीदस्यभिलार्थकामान् भक्तस्य यच्छस्यभयं य मातः ।

क्षमां कृतागस्सु करोषि चार्योऽन्योन्यवैरं शमयस्यनीडा ॥ ३५-२ ॥

दुष्कीर्तिभीत्या पृथया कुमार्यां त्यक्तं तटिन्यां सुतमर्कलब्धम् ।

संप्रार्थिता त्वं परिपालयन्ती प्रादर्शयः स्वं करुणाप्रवाहम् ॥ ३५-३ ॥

सुतान् कुरुक्षेत्रराज्ञे उतान् स्वान् दिदृक्षवे मातृगणाय कृष्णः ।

संप्रार्थितस्त्वत्करुणाभिषिक्तः प्रदर्श्य सर्वान् समतोषयञ्च ॥ ३५-४ ॥

वशिङ् सुशीलः भलु नष्टवित्तो व्रतं चरन् प्राङ्नवरात्रमार्यः ।

त्वां देवि सम्पूज्य दृष्टिद्रभावाभ्युक्तः क्माद्वित्तसमृद्धिमाप ॥ ३५-५ ॥

देवद्रुढो देवि राजे त्वयैव दैत्या उता गर्हितधर्मशास्त्राः ।

प्रह्लादमुष्यानसुरान् स्वभक्तान् देवांश्च सन्त्यक्तस्त्वानकार्षीः ॥ ३५-६ ॥

पुरन्दरे पापतिरोडिते तत्स्थानाधिष्ठानलुषात्मरार्तात् ।
 भीता शयी त्वां पश्चिपूज्य दृष्ट्वा पतिं क्माद्भीतिविमुक्तिमाप ॥ ३५-७ ॥
 शमो वसिष्ठेन निमिर्विदेहो भूत्वाऽपि देवि त्वदनुग्रहेण ।
 ज्ञानं परं प्राप निमिः प्रयोगान्निमेषिणो ज्ञुवगाणाम् भवन्ति ॥ ३५-८ ॥
 डा भार्गवा लोभविडोपयित्तैः प्रपीडिता डैडयवंशजातैः ।
 डिमाद्रिमात्मा भवतीं प्रपूज्य प्रसाध भीतेः भलु मुक्तिमापुः ॥ ३५-९ ॥
 दस्रौ युवानां न्यवनं पतिं य समानरूपानभिदृश्य भुग्धा ।
 सती सुकुन्धा तव संस्मृताया भक्त्या प्रसादात्स्वपतिं व्याजनात् ॥ ३५-१० ॥
 सत्यप्रतो विप्रवधूं प्रसज्य डर्ता निरस्तो जनकेन राज्यात् ।
 वसिष्ठशमोऽपि तव प्रसादाद्राज्येऽभिषिक्तोऽथ दिवं गतश्च ॥ ३५-११ ॥
 डा डा डरिश्चन्द्रनृपो विपत्सु भग्नः शताक्षीं परदेवतां त्वाम् ।
 संस्मृत्य सधः स्वविपन्नवृत्तः कारुण्यतस्ते सुरलोकमाप ॥ ३५-१२ ॥
 अगस्त्यपूजां पश्चिगृज्य देवि विभासि विन्ध्याद्रिनिवासिनी त्वम् ।
 द्रश्ये कदा त्वां मम देडि भक्तिं कारुण्यमूर्ते सततं नमस्ते ॥ ३५-१३ ॥

३६ षट्त्रिंशदशकः - मूलप्रकृतिमडिमा

त्वमेव मूलप्रकृतिस्त्वमात्मा त्वमस्यरूपा बहुरूपिणी य ।
 दुर्गा य राधा कमला य सावित्र्याभ्या सरस्वत्यपि य त्वमेव ॥ ३६-१ ॥
 दुर्गा जगद्गतिनाशिनी त्वं श्रीकृष्णलीलारसिकाऽसि राधा ।
 शोभास्वरूपाऽसि गृडादिषु श्रीविद्यास्वरूपाऽसि सरस्वती य ॥ ३६-२ ॥
 सरस्वती डा गुरुशापनष्टां त्वं याज्ञवल्क्याय ददाथ विधाम् ।
 त्वामेव वाणीकवयं जपन्तः प्रसाध्य विधां भडवोऽधिजग्मुः ॥ ३६-३ ॥
 त्वं देवि सावित्र्यभिधां दधासि प्रसादतस्ते भलु वेदमातुः ।
 लेभे नृपालोऽश्वपतिस्तनूजा नाम्ना य सावित्र्यभवत्किलैषा ॥ ३६-४ ॥
 सा सत्यवन्तं मृतमात्मकान्तमाज्ञुवयन्ती श्वशुरं विधाय ।
 दूरीकृतान्धं तनयानसूत यमाद्गुरोराप य धर्मशास्त्रम् ॥ ३६-५ ॥
 स्कन्दस्य पत्नी भलु बालकाधिष्ठानि य षष्ठीति जगत्प्रसिद्धा ।
 त्वं देवसेना धनदाऽधनानामपुत्रिणां पुत्रसुभं ददासि ॥ ३६-६ ॥

सत्कर्मलब्धे तनये मृते तु प्रियप्रतोऽद्यूत भक्तवर्धः ।
 तं श्रुवथित्वा मृतमस्य दत्त्वा स्वभक्तवात्सल्यमदर्शयस्त्वम् ॥ ३६-७ ॥
 त्वमेव गङ्गा तुलसी धरा य स्वाहा स्वधा त्वं सुरभिश्च देवि ।
 त्वं दक्षिणा कृष्णामयी य राधा दधासि राधामयकृष्णतां य ॥ ३६-८ ॥
 त्वं ग्रामदेवी नगराधिदेवी वनाधिदेवी गृहदेवता य ।
 सम्पूज्यते भक्तजनैश्च या सा सा त्वमेवासि मडानुभावे ॥ ३६-९ ॥
 यद्यच्छ्रुतं दृष्टमपि स्मृतं य तत्तत्त्वदीयं छि कलांशजालम् ।
 न किञ्चनास्त्येव शिवे त्वदन्यद्भूयोऽपि मूलप्रकृते नमस्ते ॥ ३६-१० ॥

३७ सप्तत्रिंशदशकः - विष्णुमहत्त्वम्

पुरा उरिस्त्वां किल सात्त्विकेन प्रसादयामास मभेन देवि ।
 सुरेषु तं श्रेष्ठतमं यकथं स तेन सर्वत्र बभूव पूज्यः ॥ ३७-१ ॥
 अधर्मवृद्धिश्च यदा त्रिलोके धर्मक्षयश्चापि तदा भवत्या ।
 धर्मं समुद्धर्तुमधर्ममृद्दं मार्तुं य देव्येष नियुज्यते छि ॥ ३७-२ ॥
 स षड्यते सर्वत एव सर्वैः पत्न्या य भूतैश्च समं गिरीशः ।
 धलावृतेऽपूरुषसन्निधाने सङ्घर्षणाभ्यं भजते मुरारिम् ॥ ३७-३ ॥
 तमेव भद्रश्रवसो ह्यास्यं भद्राश्रवणं मुनयः स्तुवन्ति ।
 प्रह्लाद उच्येर्द्धिवर्षवासी विश्वार्तिशान्त्यै नृहरिं य नौति ॥ ३७-४ ॥
 श्रीः केतुमाले षड् कामरूपं तं रम्यके मत्स्यतनुं मनुश्च ।
 छिरण्मये कूर्मशरीरभाजं स्तुवन्ति नारायणमर्ममा य ॥ ३७-५ ॥
 मडावराळं कुरुषूत्तरेषु भू राघवं किम्पुरुषे हनूमान् ।
 तं नारदो भारतवर्षवर्ती नरं य नारायणमाश्रयन्ते ॥ ३७-६ ॥
 सत्कर्मभूमिर्भरतस्य राज्यं सन्त्यत्र वैकुण्ठकथैकसक्ताः ।
 तीर्थानि पुण्याश्रमपर्वताश्च जन्मात्र देवाः स्पृहयन्त्यजस्रम् ॥ ३७-७ ॥
 प्रह्लादपौत्रः सुतलाधिवासः सुरक्षितश्चात्मनिवेदनेन ।
 वार्धक्यरोगकलमभीतिमुक्तो मडाबलिर्वाभनमेव नौति ॥ ३७-८ ॥
 सडसशीर्षः शिरसा दधत् क्षमां हली उरेस्तामसमूर्तिरार्थैः ।

संस्तूयमानः सडनागकन्यः पातालमूले य सलीलमास्ते ॥ ३७-८ ॥

विचित्ररूपं जगतां छिताय सर्वे स्तुवन्त्यभ्युत्तमिद्धमकृत्या ।

अेनं कुरु त्वं वरदानदक्षं मातः कृपाद्रं वरदे नमस्ते ॥ ३७-१० ॥

३८ अष्टात्रिंशदशकः - चित्तशुद्धिप्राधान्यम्

अन्तर्भुजो यः स्वशुभेच्छयैव स्वयं विमर्शन मनोमलानि ।

दृष्ट्वा शमादौर्धुनुते समूलं स भाग्यवान्देवि तव प्रियश्च ॥ ३८-१ ॥

न वेदशास्त्राध्ययनेन तीर्थसंसेवया धानतपोव्रतैर्वा ।

शुद्धिं मनो याति तव स्मृतेस्तद्वैशद्यमादर्शवदेति मातः ॥ ३८-२ ॥

शुद्धिर्न यज्ञेन यजन् शशाङ्कः पत्नीं गुरोः प्राप भृशं स्मरार्तः ।

शतकृतुर्गौतमधर्मपत्नीमगादल्ल्यां मद्नेषु विद्धः ॥ ३८-३ ॥

स विद्वकारी तपसां मुनीनां गतस्पृहं योगिवरं प्रशान्तम् ।

डा विश्वरूपं पविना जघान न डिञ्चनाकार्यमधर्मबुद्धेः ॥ ३८-४ ॥

मुनिर्वसिष्ठः अलु तीर्थसेवी तपोनिधिर्गाधिसुतश्च कोपात् ।

उभौ मिथः शोपतुराडिभावं प्राप्तः डिवैको बकतां परश्च ॥ ३८-५ ॥

धनानि पृष्टानि गुडुनदातृन् स्वान् भार्गवान् पुत्रकलत्रभाजः ।

कुद्धाः परं डैडयभूमिपाला न्यपीडयन् कोऽत्र विशुद्धचित्तः ॥ ३८-६ ॥

कुर्यान्न डिं लोभलतो मनुष्यो युधिष्ठिराद्या अपि धर्मनिष्ठाः ।

पितामडं अन्धुजनान् गुडुंश्च रणो निजधुः अलु राजयलोभात् ॥ ३८-७ ॥

कृष्णोपदिष्टो जनमेजयस्तु शुद्धान्तरङ्गः पितरं मप्तेन ।

परीक्षितं पापविमुक्तमार्यं विधाय ते प्रापयतिस्म लोकम् ॥ ३८-८ ॥

सदा सदाचाररतो विविक्ते देशे निष्पण्णश्चरणाम्बुजे ते ।

ध्यानत्रजस्रं निजवासना यो निर्माष्टि स त्वन्मयतामुपैति ॥ ३८-९ ॥

ज्ञानं न भक्तिर्न तपो न योगबुद्धिर्न मे चित्तजयोऽपि मातः ।

अन्धं तमोऽडं प्रविशामि मृत्योः समुद्धरेमं वरदे नमस्ते ॥ ३८-१० ॥

३८ अेकोनयत्वारिंशदशकः - मणिद्वीपनिवासिनी

सुधासमुद्रो जगतां त्रयाणां छत्रीभवन् मञ्जुतरङ्गक्रेन ।
सवालुकाशङ्खविचित्ररत्नः सतारकव्योमसमो विभाति ॥ ३८-१ ॥

तन्मध्येदेशे विमलं मणिद्वीपाभ्यां पदं देवि विराजते ते ।
यद्दुष्यते संसृतिनाशकारि सर्वोत्तरं पावनपावनं य ॥ ३८-२ ॥

तत्रास्त्ययोधातुमयो मनोज्ञः सालो मडासारमयस्ततश्च ।
अेवं य ताम्रादिभयाः किलाष्टादशातिथित्रा वरणा लसन्ति ॥ ३८-३ ॥

तैरावृतं ते पदमद्वितीयं विभाति चिन्तामणिसमं देवि ।
सन्त्यत्र सत्स्तम्भसदस्रभ्यशङ्ङारमुक्त्यादिकमण्डपाश्च ॥ ३८-४ ॥

ब्रह्माण्डकोटीः सुभभावसन्त उपासकास्ते मनुजाः सुराश्च ।
दैत्याश्च सिद्धाश्च तथेतरे य यदन्ततो यान्ति पदं तदेतत् ॥ ३८-५ ॥

त्वं मण्डपस्था बहुशक्तियुक्ता शृणोषि देवीकलगीतकानि ।
ज्ञानं विमुक्तिं य ददासि लोकरक्षामजस्रं कुरुषे य देवि ॥ ३८-६ ॥

मञ्जोडस्ति चिन्तामणिलेखितस्ते ब्रह्मा षरी रुद्र षडेश्वरश्च ।
पुरा भवन्त्यस्य सदाशिवस्तु विराजते सत्कलकत्वमाप्तः ॥ ३८-७ ॥

तस्योपरि श्रीभुवनेश्वरि त्वं सर्वेशवामाङ्कतले निषण्णा ।
यत्तुर्भुजा भूषणभूषिताङ्गी निर्व्याजकारुण्यवती विभासि ॥ ३८-८ ॥

प्रतिक्षाणं कारयसि त्वमिच्छाज्ञानडियाशक्तिसमन्विताऽत्र ।
त्रिमूर्तिभिः शक्तिसदस्रयुक्ता ब्रह्माण्डसर्गस्थितिसंलृतीश्च ॥ ३८-९ ॥

सा त्वं छि वायां मनसोऽप्यगम्या विचित्ररूपाऽसि सदाऽध्यरूपा ।
पुरः सतां सन्निहिता कृपाद्रा सदा मणिद्वीपनिवासिनी य ॥ ३८-१० ॥

मातर्मदन्तःकरणे निषण्णा विद्याभयं मां कुरु बन्धमुक्तम् ।
बन्धं य मोक्षं य ददास्यसक्ता दासोऽस्मि ते देवि नमो नमस्ते ॥ ३८-११ ॥

४० यत्वारिंशदशकः - प्रार्थना

आद्येति विद्येति य कथ्यते या या योद्येद्बुद्धिमुपासकस्य ।
ध्यायामि तामेव सदाऽपि सर्वयैतन्यरूपां भवमोयनीं त्वाम् ॥ ४०-१ ॥

प्रतिष्ठिताऽन्तःकरणोऽस्तु वाऽमे वदामि सत्यं न वदाम्यसत्यम् ।
 सत्योक्तिरेनं परिपातु मां मे श्रुतं य मा विस्मृतिमेतु मातः ॥ ४०-२ ॥
 तेजस्वि मेऽधीतमजस्रमस्तु मा मा परद्वेषमतिश्च देवि ।
 करोमि वीर्याणि समं सुहृद्भिर्विधा परा साऽवतु मां प्रमादात् ॥ ४०-३ ॥
 त्वं रक्ष मे प्राणशरीरकर्मज्ञानेन्द्रियान्तःकरणानि देवि ।
 भवन्तु धर्मा मयि वैदिकास्ते निराकृतिर्माऽस्तु मिथः कृपाद्रं ॥ ४०-४ ॥
 यच्छूयते यत्भलु दृश्यते य तदस्तु भद्रं सकलं यजत्रे ।
 त्वां संस्तुवन्नस्तसमस्तरोग आयुः शिवे देवछितं नयानि ॥ ४०-५ ॥
 अविघ्नमायात्विड विश्रतो मे ज्ञानं प्रसन्ना मम बुद्धिरस्तु ।
 नावेव सिन्धुं दुरितं समस्तं त्वत्सोवयैवातितरामि देवि ॥ ४०-६ ॥
 उर्वारुडं बन्धनतो यथैव तथैव मुख्येय य कर्मपाशात् ।
 त्वां त्र्यम्बकां कीर्तिमतीं यजेय सन्मार्गतो मां नय विश्रमातः ॥ ४०-७ ॥
 क्षीणायुषो मृत्युगतान् स्वशक्त्या दीर्घायुषो वीतभयान् करोषि ।
 सङ्गच्छतः संवदतश्च सर्वान् परोपकारैकरतान् कुरुष्व ॥ ४०-८ ॥
 मर्त्यां ह्यलं बालिशबुद्धिरेव धर्मानभिज्ञोऽप्यपराधकृष्य ।
 डा दुर्लभं मे कपिडस्तपुष्यसुमात्यवच्छीर्णमिदं नृजन्म ॥ ४०-९ ॥
 यथा पथा वारि यथा य गौः स्वं वत्सं तथाऽऽधावतु मां मनस्ते ।
 विश्रानि पापानि विनाश्य मे यद्भद्रं शिवे देहि तदार्तिहन्त्रि ॥ ४०-१० ॥
 बहूक्तिभिः किं विदितस्तवयाऽलं पुत्रः शिशुस्ते न य वेसि किञ्चित् ।
 आगच्छ पश्यानि मुष्मारविन्दं पदाम्बुजाभ्यां सततं नमस्ते ॥ ४०-११ ॥

४१ अेक्यत्वारिंशदशकः - प्राणामम्

देवि त्वदावास्यमिदं न किञ्चिद्भस्तु त्वदन्यद्भुषेव भासि ।
 देवासुरासुक्पनरादिरूपा विश्रान्मिडे ते सततं नमोऽस्तु ॥ ४१-१ ॥
 न जन्म ते कर्म य देवि लोकक्षेमाय जन्मानि दधासि मातः ।
 करोषि कर्माणि य निःस्पृहा त्वं जगद्विधात्र्यै सततं नमस्ते ॥ ४१-२ ॥
 तत्पत्पदं यद्भ्रुवमारुरुक्षुः पुमान् प्रती निश्चलदेहयित्तः ।
 करोति तीव्राणि तपांसि योगी तस्यै नमस्ते जगदम्बिकायै ॥ ४१-३ ॥

ત્વદાજ્ઞયા વાત્યનિલોડનલશ્ચ જ્વલત્યુદેતિ ધુમણિઃ શશી ચ ।
 નિજૈર્નિજૈઃ કર્મભિરેવ સર્વે ત્વાં પૂજયન્તે વરદે નમસ્તે ॥ ૪૧-૪ ॥
 ભક્તિર્ન વન્ધ્યા યત એવ દેવિ રાગાદિરોગાભિભવાદ્ધિમુક્તાઃ ।
 મર્ત્યાદિયસ્ત્વત્પદમાપ્નુવન્તિ તસ્થૈ નમસ્તે ભુવનેશિ માતઃ ॥ ૪૧-૫ ॥
 સર્વાત્મના યો ભજતે ત્વદ્દુઃખિં માયા તવામુષ્ય સુખં દદાતિ ।
 દુઃખં ચ સા ત્વદ્ધિમુખસ્ય દેવિ માયાધિનાથે સતતં નમસ્તે ॥ ૪૧-૬ ॥
 દુઃખં ન દુઃખં ન સુખં સુખં ચ ત્વદ્ધિસ્મૃતિર્દુઃખમસહ્યભારમ્ ।
 સુખં સદા ત્વત્સ્મરણં મહેશિ લોકાય શં દેહિ નમો નમસ્તે ॥ ૪૧-૭ ॥
 પતન્તુ તે દેવિ કૃપાકટાક્ષાઃ સર્વત્ર ભદ્રાણિ ભવન્તુ નિત્યમ્ ।
 સર્વોડપિ મૃત્યોરમૃતત્વમેતુ નશ્યન્ત્વભદ્રાણિ શિવે નમસ્તે ॥ ૪૧-૮ ॥
 નમો નમસ્તેડખિલશક્તિયુક્તે નમો નમસ્તે જગતાં વિધાત્રિ ।
 નમો નમસ્તે કરુણાર્દ્રચિત્તે નમો નમસ્તે સકલાર્તિહન્ત્રિ ॥ ૪૧-૯ ॥
 દુર્ગે મહાલક્ષ્મિ નમો નમસ્તે ભદ્રે મહાવાણિ નમો નમસ્તે ।
 કલ્યાણિ માતૃગિ રમે ભવાનિ સર્વસ્વરૂપે સતતં નમસ્તે ॥ ૪૧-૧૦ ॥
 યત્ કિચ્ચિદ્જ્ઞાતવતેહ દેવીનારાયણીયં રચિતં મયેદમ્ ।
 અભદ્રનાશાય સતાં હિતાય તવ પ્રસાદાય ચ નિત્યમસ્તુ ॥ ૪૧-૧૧ ॥
 શુભં

Composed by Prof. Paleli Narayanan Namboothiri
 The story of Devi and Narayanan and other aspects
 of the Bharatheeya wisdom is presented in Devi Narayaneeyam
 with 41 Dasakams and 480 verses.

Encoded by Ganga Raamachandran geetanjaliglobalgurukulam at gmail.com
 Proofread by Ganga Raamachandran, PSA Easwaran

pdf was typeset on June 6, 2022

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

